

ПРАВО СИ ОТСЖДИЛЪ

VIII.

МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ

НА УЧЕНИЦИТЪ
ОТЪ ВСЕМИРНОТО БЪЛО БРАТСТВО
12—14 VII. 1930 г. София — Изгрѣвъ

СОФИЯ — 1930.

ПРАВО СИ ОТСЖДИЛЪ.

Отговори Симонъ и рече:
„Мисля, че онзи, комуто е оставилъ повечето.“ А Той му рече:
„Право си отсждилъ.“ *)

Всѣко начинание въ човѣшкия животъ, въ каквата областъ и да е, трѣбва да се тури на здрава основа. Като говоря за човѣшкия животъ, разбирамъ разумния животъ. При това, азъ имамъ прѣдъ видъ не само живота на хората, но живота и на ангелитѣ, и на всички съвършени същества. Тѣй щото, когато говоря за човѣшкия животъ, азъ подразбирамъ цѣлокупността на живота, т. е. разумното начало, което и горѣ на небето, и долу на земята, е едно и сжщо. Дѣто се проявява този животъ, тамъ е Царството Божие, тамъ е Богъ. Съ други думи казано: дѣто е Богъ, тамъ разумниятъ животъ се проявява; дѣто отсжтствува Богъ, тамъ разумниятъ животъ не се проявява. Оттукъ вадимъ слѣдния природенъ законъ: майката се радва, когато дѣтето е при нея; майката скърби, когато дѣтето отсжтствува.

Казвамъ: въ това отношение смисълътъ и цѣльта за човѣшката душа е Божественото начало. Както майката е необходимостъ за дѣтето, безъ която то не може да се прояви,

*) Лука 7: 43.

не може да се организира, не може да придобие онова, къмъ което се стреми, така и човѣкътъ, останалъ безъ Божественото начало въ себе си, е изложенъ на сжщитѣ нещастия и неуспѣхи. Когато Божественото отсъствува, човѣкъ се излага на редъ противорѣчия и се запитва: защо сжществуватъ противорѣчията въ свѣта? Прѣдъ голѣмо противорѣчие се намѣри единъ отъ фарисеитѣ, Симонъ, въ дома на когото влѣзе Христосъ, като видѣ, че жена грѣшница дойде въ неговия домъ и започна да облива нозѣтъ Христови съ сълзи, като ги изтриваше съ космитѣ на главата си, цѣлуваше ги и ги мажеше съ миро. Като видѣ това, Симонъ рече въ себе си: „Този, ако бѣше пророкъ, щѣше да знае, коя и каква е жената, която се допира до Него, че е грѣшница.“ (— 39 ст.). Отговори Исусъ и рече му: „Симоне, имамъ нѣщо да ти река.“ А той казва: „Учителю, кажи!“ (— 40 ст.) И разказа му тогава Христосъ притчата за заемодавеца, който имаше двама длъжници: единиятъ бѣ длъженъ 500 динарии, а другиятъ — 50. И понеже нѣмаха да му платятъ, прости имъ и на двамата. И тъй, кажи ми, кой отъ тѣхъ ще го възлюби повече? Отговори Симонъ: „Мисля, че онзи, комуто е оставилъ повечето.“ Исусъ му рече: „Право си отсудилъ.“ (— 41, 42, 43 ст.).

Този законъ сжществува и въ природата. Какво става съ нѣкое цвѣте, което е поливано повече? Това всички знаятъ. Всѣко цвѣте, което е поливано много и на врѣме, расте повече и се развива по-добрѣ отъ онова, което

е поливано малко и не наврѣме. Този законъ е вѣренъ и по отношение на човѣшкитѣ мисли и чувства. Всѣка мисълъ, на която се обръща по-голѣмо внимание и се храни повече, тя израства и укрѣпва повече отъ онази, на която не се обръща много внимание. Всѣко чувство, на което се обръща по-голѣмо внимание, което се полива и храни повече, израства и укрѣпва по-добрѣ и дава повече плодъ отъ онова, на което малко внимание се обръща.

Казвамъ: на първо мѣсто ние трѣбва да обърнемъ внимание на новия животъ, който иде сега. Този животъ, именно, трѣбва да поливаме, да отхранваме, а не стария животъ. Какво прѣдставлява стариятъ животъ, и какво може да ни даде, ние знаемъ това. Той има вече безброй бръчки. Умразата, завистъта, съмнѣнието, подозрѣнието и онази цѣла плеада отъ неджзи, които ние познаваме, тѣ прѣдставляватъ бръчки на стария животъ. И слѣдъ всичко това мнозина казватъ: да живѣемъ по старому! Какъ? Съ бръчкитѣ на стария животъ? Кой отъ васъ, като се погледне въ огледалото и види бръчки на лицето си, е доволенъ отъ себе си? Коя мома, като се погледне въ огледалото и види бръчки на лицето си, е доволна отъ себе си? Неджитѣ, това сж бръчки по лицата на хората, отъ които тѣ заприличватъ на стари баби. Съврѣменнитѣ хора, съ своитѣ неджзи, не сж нищо друго, освѣнъ стари баби, съ бръчки на лицата си. Върѣки това, тѣ казватъ: ние трѣбва да си държимъ старото. Благодаримъ

за старото! То отживѣ вече своето врѣме. Ние казваме: всѣки, който люби, той е човѣкъ отъ новото поколѣние; който не може да люби, той е старъ дѣдо, или стара баба. Тѣй поставяме въпроса за новото.

Нѣкой казва: азъ не мога да обичамъ. — Старъ си. — Обичамъ. — Младъ си. — Нищо не мога да постигна. — Ти не можешъ да постигнешъ нищо, защото нѣмашъ любовъ, нѣмашъ знание, нѣмашъ мъдростъ, нѣмашъ истина. — Не мога да уча. — Какъ ще учишъ? Ти си оставилъ своята свещена книга на дѣцата; тѣ сж играли съ нея, изтъркали, зацапали сж буквитѣ ѝ. Дѣцата, съ своитѣ моливи, сж драскали върху твоята книга, и днесъ ти не можешъ да четешъ отъ нея. Ти трѣбваше свещено да пазишъ тази книга!

Казвате: ние искаме да станемъ велики хора. Кое е великото въ свѣта? — Човѣшката душа. Животътъ пѣкъ е изразъ на човѣшката душа. Дѣто има душа, тамъ има животъ. Дѣто има животъ, тамъ има и радостъ, и знание, и мъдростъ. Дѣто животътъ не тече нормално, тамъ има и радости, и страдания. Сега вие знаете, че даже и праведнитѣ хора сж изложени на страдания. Въ първичния животъ не е имало страдания. Страданията дойдоха отпослѣ. Ако нѣкой човѣкъ направи единъ абцесъ на вашата здрава ржка, вие ще изпитате страдания. Ако нѣкой направи единъ абцесъ на чувствата ви, вие пакъ ще изпитате страдания. Изобщо, дѣто и да ви направятъ абцесъ, вие все ще изпитвате страдания. Когато се спиратъ поривитѣ на човѣшката ду-

ша, или стремежитѣ на човѣшкитѣ мисли и чувства, всѣкога се произвеждатѣ страдания. Когато пѣкъ се дава потикѣ на поривитѣ въ човѣшката душа, или когато се даватѣ условия за растене на човѣшкитѣ мисли, всѣкога има радости. Това сж елементарни работи.

Вие сте запознати съ великата Истина въ живота, която се разбира по два начина. Първиятъ начинъ е много лесенъ. Той е законътъ на Любовта. Да люби човѣкъ — нѣма полесна работа отъ това. Човѣкъ може да обича, когато иска, и както иска. Никой не може нито да му заповѣдва, нито да му налага, какъ да люби и кого да люби. Нѣма другъ господарь въ любовта, освѣнъ самиятъ човѣкъ, който люби. Той не се запитва, какъ да люби. Трѣбва ли нѣкой да запитва другитѣ, какъ да люби? Люби когото искашъ и по който начинъ искашъ! Никой нѣма право да се мѣси въ твоята любовь, да казва, че тази любовь е права, или крива. Вие искате никой да не се мѣси въ вашата любовь, а се мѣсите въ чуждата любовь. Не позволявайте да се мѣсятъ въ вашата любовь, но и вие не се мѣсете въ чуждата. Щомъ искате свобода за васъ, тогава дайте свобода и на другитѣ. Дойде едно кученце при васъ, обикне ви и започва да скача около васъ, да туря краката си отгорѣ ви, но съ това ви окаля. Вие веднага го ритнете сърдито, отстраните го отъ себе си. Защо правите така? Оставете го да ви се порадва малко, то ви обича. Наистина, ще ви окаля малко, но другояче то не може да постѣпи. Кученцето не може да изяви лю-

бовъта си къмъ васъ, както хората я изявяватъ. Послѣ, нѣкой бръмбаръ, или нѣкаква мушица ще кацне на лицето ви, ще ви помилва по своему. Защо? — Обикнали сж ви. Тѣ казватъ: искаме да ви помилваме малко. Такива сж тѣхнитѣ разбирания за любовъта.

Ние често говоримъ за мораленъ животъ, за морални постѣпки и казваме: еди-кой си мжжъ хваналъ една жена за ржката, а послѣ я помилвалъ по лицето. Слѣдъ това се произнасяме, че той направилъ прѣстѣпление. Защо? — Съ тази постѣпка той опетнилъ жената. Питамъ: когато мухата кацне на лицето на нѣкоя жена, или когато едно куче скача върху нея, тѣ не сж ли я опетнили? Тѣ по-чисти ли сж отъ мжжа? Щомъ дойдете до морала, вие намирате, че постѣпката на този мжжъ по отношение на жената не е морална. Защо? — Защото той ималъ нѣкакво лошо намѣрение. Ако пѣкъ нѣкоя жена хване ржката на единъ мжжъ, споредъ съврѣмения моралъ, и нейната постѣпка не била морална. Навѣрно тази жена има нѣкакво лошо намѣрение. Такива сж разбиранията за морала на много отъ съврѣмнитѣ хора.

Слѣдователно, споредъ съврѣмения моралъ много хора разсждаватъ като фарисея Симона, който казваше за Христа: този човѣкъ е пророкъ, ученъ, не знае ли, че тази жена, която цѣлува краката му и ги маже съ миро, е грѣшница? Ако знае, какъ ѝ позволява да прави това? Или и той, като другитѣ мжже, обича женитѣ и затова я оставя да цѣлува краката му. Казвамъ: жената, която

се доближи до Христа, бѣше много благородна; тя имаше нѣкаква тежестъ въ душата си. Животътъ ѝ се бѣше обезсмыслилъ, тя искаше да го осмисли.

Питамъ: по кой начинъ човѣкъ може да изкаже любовта си? Когато младата мома обикне нѣкой момъкъ, тя откъсва едно цвѣте и му го подарява. Съ това тя си изказва любовта. Всички хора кжсатъ цвѣтя, и си ги подаряватъ. Когато нѣкой любимъ човѣкъ ви дойде на гости, вие веднага заколите кокошка, или агне, искате добръ да го нагостите. Съ това изказвате любовта си къмъ него. Сега можете да изпаднете въ дребнавости, да питате: имаме ли право да кжсаме цвѣтя? Имаме ли право да колимъ животни? Азъ не съмъ противъ даването на цвѣтя, но казвамъ: не кжсайте цвѣтята! Искате ли да дадете нѣкому цвѣте, извадете го съ корена му заедно, турете го въ една малка саксийка, и така го подарете на човѣка, когото обичате. Ако той ви обича, нека го закачи на дрехата си съ саксийката заедно. Ако ти откъснешъ едно цвѣте и го дадешъ на своя възлюбенъ, то казва: както азъ безъ корена си ще увѣхна, така и твоята любовъ ще увѣхне. Тъй щото прѣстѣпленieto не седи въ това, че сме откъснали едно цвѣтенце, но въ начина, по който ние изказваме нашитѣ мисли и чувства. Повечето отъ мислитѣ и чувствата на съврѣменнитѣ хора сж все отъ характера на откъснатитѣ цвѣтя, чиято сждба, въ края на краищата, е увѣхване. Като наблюдавамъ тия нѣща, азъ виждамъ степенята

на развитието, до която сж стигнали хората. Разбиранията имъ, моралътъ имъ, пъкъ и Словото Божие, всичко това за тѣхъ прѣд-ставлява откъснати цвѣтя. Нѣкой направи нѣщо и казва: моята постъпка е морална. Да, морална е, но отъ морала на откъснатитѣ цвѣтя. Тя не е отъ морала на цвѣтя съ своитѣ корени. Който носи откъснато цвѣте, той живѣе по стария моралъ. Когато нѣкой младъ момъкъ се влюби въ една мома и ѝ дава откъснато цвѣте, съ това той казва: ето, такава ще те направя. Когато говори за щастие, а ѝ подарява откъснати цвѣтя, които тя туря на главата си, тѣзи цвѣтя ѝ казватъ: ти ще бждешъ толкова щастлива, колкото сме щастливи и ние на твоята глава. Принципно разгледанъ въпроса, това означава откъснатото цвѣте. Азъ не ви упрѣквамъ съ това. Нѣма нищо лошо въ късането на цвѣтята. Добро е желанието на младата мома да си откъсне цвѣте и да се закичи съ него. Добро е желанието на младия момъкъ да откъсне цвѣте и да го подари на своята възлюбена. Обаче, съ късането на цвѣтята хората се научаватъ да умъртвяватъ нѣщата.

Казвамъ: обновление на нѣщата се искава, а не умъртвяване. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ се облича хубаво. Едни удобряватъ това, други го сждятъ, че обичалъ да се облича хубаво. Азъ бихъ желалъ за въ бждеще хората да се обличатъ всѣки день съ новъ кюстюмъ. Защо? — Защото, ако човѣкъ отъ сутринъ до вечеръ носи единъ костюмъ, той го опетнява съ своитѣ мисли и

желания, които е ималъ прѣзъ деня. Слѣдователно, не е добро да носи човѣкъ дрехи отъ болни хора. Не се прѣпоръчва на човѣка да носи стари дрехи. Ние трѣбва постоянно да се обновяваме, както и природата постоянно се обновява. И Писанието казва: „Постоянно обновявайте своитѣ мисли и чувства!“ Процесътъ на обновяване се изразява и външно, и вътрѣшно. Питамъ: защо се обличаме ние? Да се харесваме на хората ли? Нѣкой се облѣче съ нови дрехи и казва: какъ ми седатъ новитѣ дрехи? Харесватъ ли ме? Чувството у човѣка да се харесва и на другитѣ хора не е лошо, но нашитѣ нови дрехи трѣбва да иматъ корени, да не сж само откъснати цвѣтя. Когато човѣкъ се облѣче съ нови дрехи, прѣди всичко той трѣбва да бжде благодаренъ на Бога, че му е далъ животъ, че му е далъ хубави мисли и чувства, че му е далъ възможность да се облича добръ и да оцѣнява хубавото и красивото въ свѣта. Ако носишъ хубави, нови дрехи, но се провалишъ въ свѣта, все едно, че носишъ скжсани дрехи; тѣ скоро ще увѣхнатъ. Лошитѣ мисли и чувства у човѣка развалятъ новитѣ, хубавитѣ му дрехи.

Сега, да се върнемъ къмъ правата мисль, която трѣбва да имаме въ живота си. Богъ, Който е създалъ свѣта, има желание, всички сжщества, въ които е внесль съзнателенъ животъ, да се проявяватъ добръ, да мислятъ и да чувствуватъ право. Обаче, поради неразбиране на Божиитѣ желания и закони, хората понѣкога изпадатъ въ грѣшки.

Погрѣшките не сж изключение за човѣка, тѣ сж неизбѣжни за него. Погрѣшки прави и писателътъ, и учениятъ, и шивачътъ, и готвачътъ. Погрѣшките вървятъ подиръ насъ така, както сѣнката слѣдъ човѣка. Ние не трѣбва да се спираме върху тѣхъ. За насъ е важна работата, която трѣбва да свършимъ.

Питамъ: единъ день, слѣдъ като заминемъ отъ земята, какво ще вземемъ съ себе си отъ сегашния си животъ? Да допуснемъ, че нѣкой човѣкъ е живѣлъ на земята 120 години, слѣдъ което я напуска и заминава за онзи свѣтъ. Съ какъвъ капиталъ ще заминетой? Ако прѣзъ тѣзи 120 години, прѣкарани на земята, този човѣкъ е работилъ съзнателно върху себе си, той ще има капиталъ и за небесния животъ. Обаче, ако този човѣкъ е прѣкаралъ безсъзнателно своя животъ, ялъ, пилъ и за нищо друго не мислилъ, слѣдъ като заминетой отъ земята, той ще се намѣри въ положение на послѣденъ бѣднякъ. Какво е придобилъ той отъ земния си животъ? — Нищо. Какъвъ е билъ смисълътъ на неговия животъ? — Не знае. Дали ще има човѣкъ капиталъ за онзи свѣтъ, или нѣма да има, това зависи отъ неговитѣ разбирания. Да заминемъ за онзи свѣтъ, безъ никакъвъ капиталъ, това означава цвѣтъ, откъснатъ отъ неговия корень. Ето защо, казвамъ: не кжсайте цвѣтията! Кжсате ли ги, съ това вие спирате тѣхната еволюция. Да откъснете единъ цвѣтъ отъ нѣкоя череша, това значи да я спънете въ нейния прогресъ. Всѣки цвѣтъ трѣбва да цъвне, да завърже плодъ и плодътъ да узрѣе.

Сега, по аналогия на този законъ, да дойдемъ до мислитѣ. Ако у васъ цѣвне една мисль, и вие прибързате да я откъснете и дадете другиму, какво сте придобили? Не бѣше ли по-добрѣ тази мисль да остане на дървото, да завърже плодъ и плодътъ ѝ да има костилка? Слѣдователно, всѣка мисль, всѣко чувство и всѣка постѣпка трѣбва да цѣвнатъ, да завържатъ плодъ, плодоветѣ имъ да узрѣятъ и да опитаме тѣхния вкусъ. Въ това седи смисълътъ на живота. Всѣка мисль, всѣко чувство и всѣко дѣйствиe трѣбва да иматъ костилка! Това е сжщественото за тѣхъ. Подъ костилка ние разбираме безсмъртието. Въ безсмъртието пѣкъ се крие Божественото. Всички нѣща, които нѣматъ костилка, сѣмка въ себе си, тѣ не могатъ да дадатъ никакъвъ животъ, тѣ умиратъ.

Сега, Христосъ иска да обърне внимание на Симона върху безлюбието, което носи смъртъ въ живота. Той му казва: „Всѣко нѣщо, което се върши безъ любовь, внася безлюбието, което е равносилно на откъсване на нѣкой цвѣтъ. При това, всѣки откъснатъ цвѣтъ неизбѣжно е осъденъ на смъртъ. Съврѣменнитѣ хора се учатъ отъ своитѣ опитности, и много отъ тѣхъ, едва слѣдъ като убиятъ нѣкой човѣкъ, тѣхната съвѣсть се пробужда, и тѣ съзнаватъ, че сж направили прѣстѣпление. Засега хората се успокояватъ съ думитѣ: нищо не съмъ открадналъ, никого не съмъ убилъ. Така е, но за праведния, у когото зрѣнието е събудено, грѣхътъ иде и отъ малкото прѣстѣпление, както и отъ голѣмото.

Грѣхътъ се образува отъ малки нишки, отъ които правятъ гемиджийското вѣже. Множество тънки нишки трѣбва да се сплетатъ, за да образуватъ гемиджийското вѣже. Всички нещастия, които ни сполетяватъ въ живота, се дължатъ на това, че нашиятъ умъ не функционира правилно. Понѣкога тежестъта на сърцето се дължи на извѣстни недѣзи отъ редъ поколѣния, прѣзъ което врѣме вашитѣ дѣди и прадѣди не сж живѣли правилно. И ако вие днесъ не живѣете добрѣ, вашитѣ грѣхове ще се отразятъ върху бѣдещето поколѣние. Ако вие днесъ не живѣете добрѣ, защо се сърдите на вашитѣ дѣди и прадѣди? Нѣкой казва: тежка, лоша е моята сѣдба! Не е достатъчно само да констатирате това.

Питамъ: какво ще правите, ако ви заставятъ да съживите всички откъснати цвѣтя? Когато Христосъ видѣ, че носятъ мъртвецъ, единственъ синъ на бѣдна вдовица, той спрѣ носилото, прострѣ ржката си върху момчето, което веднага се съживи. И даде го Христосъ на майка му. По сѣщия начинъ и вие трѣбва да съживявате откъснатитѣ цвѣтя, а не да ги хвърляте. Съживите ли ги, дайте ги на майка имъ, както Христосъ направи съ умрѣлото момче. И у васъ има благородни желаня, мисли и чувства, които сж въ положение на откъснати, захвърлени и умрѣли цвѣтя. Всичко това хубаво и красиво у васъ трѣбва да възкрѣсне. Другояче казано: онова, което Богъ е вложилъ въ нашия умъ и сърце, ние не трѣбва да разваляме. Ние трѣбва само да подѣржаме онова, което Богъ е съградилъ у

насъ. Какъ? — Като го поливаме, разораваме. Добрата домакиня всѣка сутринь полива цвѣтята си. Не ги ли полива, тѣ увѣхвять. Отъ неразбиране на живота вие очаквате всичко да дойде по механически начинъ, наготово. Вие очаквате Богъ да дойде, изведнѣжъ да поправи живота ви и да внесе въ него новото. Мнозина иматъ криви схващания, тѣ мислятъ, че ако иматъ много пари, много кжщи, ще бждатъ щастливи. Това не е право. За да бжде човѣкъ щастливъ, той има нужда отъ слѣднитѣ нѣща прѣзъ деня: единъ килограмъ хлѣбъ, една чиния варенъ бобъ и малко плодъ, било праскови, ябълки, грозде, круши и др.

И тѣй, щастието зависи отъ съвсѣмъ други причини въ свѣта, а не отъ тѣзи, които хората намиратъ. То почива на особенъ законъ, а именно: пълноводието или животътъ на рѣката се подържа отъ извора. Слѣдователно, доколкото изворътъ се влива въ рѣката, дотолкова и самата рѣка ще живѣе. Богъ е великиятъ изворъ на живота. Значи, доколкото Божественото съзнание или Божествениятъ животъ се влива у насъ, дотолкова и ние ще живѣемъ. Оттукъ вадимъ слѣдното заключение: радостта, мирътъ, спокойствието, хубавитѣ мисли и чувства се дължатъ на вливането на Божествения животъ у насъ. Ако човѣкъ се отдѣли отъ Божественото въ себе си, той ще мяза на суха рѣка, или на прѣсъхнала чешма, или на празно корито, безъ никакво съдържание. Затова, дрѣжете се въ слѣдното правило: всѣки день трѣбва да

имате приливъ на Божественъ животъ въ себе си. При прилива на Божествения животъ човѣкъ не трѣбва да се страхува. Нѣкои се страхуватъ отъ Божествения животъ и казватъ: ако речемъ да живѣемъ по Бога, ние нѣма да имаме добъръ животъ. Вие сега нѣмате добъръ животъ, но дойдете ли до Бежественото, ще имате пълна свобода, ще разбирате живота правилно. И тогава, отдѣто и да ми не рѣката, т. е. Божествениятъ животъ, всички растения, трѣвици, дървета ще ѝ се радватъ. Защо! — Любовь е тя. Рѣката навсѣкждѣ проявява своята любовь, и затова е добръ дошла: и за коренитѣ на дърветата, и за листата имъ, и за цвѣтята, и за всички бубулеци. Нѣма сжщество въ свѣта, малко или голѣмо, което да не се възхищава отъ Божественото. Слѣдователно, ако Божественото у васъ се влива, вие нѣма да срещнете сжщество, което да не се възхищава отъ него. Ако Божественото се проявява у васъ, като пригърнете и цѣлунете нѣкого, съ това вие му придавате нѣщо; обаче, пригърнете ли нѣкого, както огньтъ пригрѣща, вие взимате отъ него нѣщо. Всички имате огнь въ кжщи, знаете, какво прави той. Туряте дърва на огнището, запалите огнь, и слѣдъ малко дървата изчезватъ. Казвате: огньтъ гори. Въ сжщностъ огньтъ ли гори? Дървата горятъ, а не огньтъ.

Сега, прѣвеждайте правилно нѣщата. Отъ всинца ви се изисква да не ограничавате съ нищо вашата свобода, нито тази на другитѣ хора. Изобщо, не ограничавайте хората въ

себе си. Не се бъркайте въ Божиитѣ мисли, въ онова, което Богъ е създалъ. Не критикувайте Бога въ себе си, като казвате, че едикой си човѣкъ е по-талантливъ, по-богатъ отъ васъ. Критикувате ли Го, вие си създавате голѣмо зло. Когато критикувате Бога, това показва, че имате крива прѣдстава за щастieto. Ако, наистина, паритѣ могатъ да направятъ човѣка щастливъ, още сега мога да дамъ на когото и да е отъ васъ 100 клгр. злато, да го носи на гърба си, да видимъ, колко може да бжде щастливъ. Всѣки ще бжде готовъ да вземе 100 клгр. злато на гърба си, но азъ го давамъ само на този, който се наеме да го занесе наведнѣжъ, безъ кола, на далечно разстояние, безъ да се отекчи и умори изъ пѣтя. Колцина отъ васъ ще искатъ това злато? Казвамъ: животътъ, който Богъ ни е далъ, струва повече отъ всѣкакво богатство, но ние не го оцѣняваме. Животътъ, който сега имаме, е неоцѣнимъ; той може да издържи на всички земни богатства. На живота принадлежатъ всички богатства, всички свѣтове. Куклитѣ, залъгалкитѣ, дрехитѣ сж създадени за човѣка, а не човѣкъ за тѣхъ.

Това е новото схващане за вжтрѣшната свобода. Стремете се да бждете свободни, да не се измжчвате. Като направите нѣщо, вие казвате: това, което извършихъ днесъ, не бѣше право. Щомъ намирате, че постжпката ви не е била права, исправете я. На другия день пакъ казвате: не постжпихъ право. Тогава, вземете мѣрката, съ която опрѣдѣляте,

кои нѣща сж прави, и кои криви, турете я на постѣпката ви и измѣрете, да видите, съ колко сантиметра постѣпката ви не е права. Като измѣрите, прибавете къмъ дадената мѣрка това, което не е право, и по този начинъ го изправете. Сега, правата мисль, правитѣ схващания за живота сж новото, което иде въ свѣта. Невидимиятъ свѣтъ, както и всички напрѣднали души, желаятъ всички събудени хора да мислятъ и да чувствуватъ правилно. Защо? — Защото, ако нашиятъ животъ е чистъ, ние можемъ да направимъ окръжаващитѣ хора щастливи. Ако нашиятъ животъ е нечистъ, и окръжаващитѣ ще бждатъ нещастни. Разумниятъ, добриятъ синъ носи щастие за баща си и за майка си; неразумниятъ, разпасаниятъ синъ никой не го обича: и бащата, и майката, и братята, и сестритѣ му го считатъ за безпорядъченъ човѣкъ и не му се радватъ. Ако имате единъ добъръ, даровитъ братъ, вие се радвате и казвате: много е добъръ и даровитъ нашиятъ братъ.

Сега азъ желая на всинца ви да бждете даровити, да бждете добри. Вие нѣма отсега нататкъ да ставате даровити и добри, защото сте такива, но трѣбва само да проявите своята даровитость и доброта. Ако искате сега да станете добри или даровити, това е механическо схващане на въпроса. Божествениятъ животъ постоянно се влива у насъ, и ние трѣбва само да благодаримъ и на малкото, което Богъ ни дава всѣки день. Не гледайте на това, което хората иматъ. Водата, която Богъ е влѣлъ въ вашитѣ корита, тя

опрѣдѣля вашия животъ. Ако разбирате нѣщата по този начинъ, вие ще можете по-лесно да се справите съ мъжнотиитѣ на физическия животъ, и ще можете правилно да уредите своитѣ сѣмейни, социални и духовни отношения. Много пжти съмъ ви казвалъ и пакъ ви казвамъ, че Христосъ нѣма да дойде на земята така, както Го очаквате — съ мантия, съ корона на глава, да сжди хората. По този начинъ Христосъ нѣма да дойде, защото въ такава идване нѣма нищо смъщественно. Панделкитѣ и украшенията не опрѣдѣлятъ човѣка. Когато младиятъ момъкъ дойде въ дома на своята възлюбена и я намѣри накичена съ панделки и цвѣтя на глава, съ златни прѣстени на ржцѣтѣ, по това ли ще я познае? Той ще я познае по нейната доброта и разумность. Дѣ ще останатъ нейнитѣ накити, ако тя, още на третия мѣсець слѣдъ женитбата, започне да вършѣ харманъ въ кжщата на своя възлюбень?

Ако вършѣ харманъ въ дома му, тя ще мяза на онзи попски синъ отъ варненско нѣкждѣ, който единъ день, въ отсѣствие на майка си, направилъ една голѣма пакость. Било по Великъ-день, когато майка му изчистила, замазала цѣлата кжща, измела двора, прѣгледала 12-тѣ здрави и добрѣ изхранени пуйки, и като дошълъ празника, тя отишла на църква. Въ това врѣме синътъ ѝ влѣзалъ въ курника, извадилъ оттамъ пуйкитѣ и ги вкаралъ въ кжщата. Взелъ камшикъ и започналъ да марширува съ тѣхъ изъ цѣлата кжща. Тѣ започнали да крѣкатъ, да

се хвърлят по стѣнитѣ, по прозорцитѣ, по-вечето отъ които изпочупили, а стѣнитѣ изцапали и изподраскали. Отъ това маршируване се дигнала такава голѣма врява, че една отъ съсѣдкитѣ имъ се принудила да отиде на църква, да съобщи на попадията, че голѣма врява се дига въ кжщата ѝ. Майката се върнала въ кжщи, и се почудила на всичко това, което видѣла. Скоро тя поправила всички пакости, като казала на сина си: втори пжтъ да не си позволявашъ подобни нѣща, защото ще те обадя на баща ти.

Питамъ: каква е била мисълта на този младъ попски синъ, да вкара пуйкитѣ въ кжщата и да вършѣ харманъ съ тѣхъ? Понѣкога не постъпваме ли и ние по сжщия начинъ, като това момче, съ нашитѣ мисли и чувства? Казваме: пари нѣмаме, това не е на мѣсто, онова не е на мѣсто. Това показва, че пуйкитѣ, които сж у насъ, вършеятъ около кжщата ни и ровятъ съ краката си. Всичко онова, което днесъ ни смущава, азъ уподобявамъ на вкаранитѣ пуйки въ дома на попадията.

Христосъ се обръща къмъ Симона и му казва: „Право си отсжилъ. Коумто повече се прощава, повече люби.“ Слѣдователно, отъ насъ, които искаме да вършимъ волята Божия, въ сравнение съ животнитѣ и птицитѣ, повече се изисква. За мухитѣ, за животнитѣ е извинение да правятъ погрѣшки, понеже малко имъ се дава, но на хората отъ 20 вѣкъ, съ голѣмитѣ благословения, не е простено да правятъ погрѣшки. Още днесъ трѣбва да напуснемъ фарисейския животъ и да не казва-

ме, че Господъ не ни е създалъ, както трѣбва. Това не е права мисълъ. Ние сме се отклонили отъ правия пѣтъ, отъ своето прямо прѣдзначение, затова намъ се струва, че не сме създадени, както трѣбва. Богъ е съвършенъ, и ние трѣбва да бждемъ съвършени. Той е прѣдвидилъ за всѣки отъ насъ една работа, която само ние можемъ да извършимъ. Божественото у насъ, което ни учи, което ни ръководи, какъ да градимъ, това е истинскиятъ човѣкъ. Всѣки човѣкъ чувствува Божественото у себе си. Когато мислишъ, че всичко можешъ да направишъ, това е Божественото, което работи у тебе. Щомъ мислишъ, че нищо не можешъ да направишъ, това е човѣкътъ у тебе, който е слабъ. Това сж два принципа, които живѣятъ заедно въ човѣка и непрѣкъснато се смѣнятъ. Малкото дѣте, когато огладнѣе, трѣбва да отиде при майка си, да каже: мамо, гладенъ съмъ. Майката ще го нахрани, защото дѣтето е слабо, немошно; то самó не може да си изкара прѣхраната.

Въ това отношение молитвата, съзерцанието едноврѣменно изразяватъ мислитѣ, чувствата и желанията на човѣка. Тѣ прѣдставляватъ връзка между Божественото и човѣшкото. Значи, молитвата и съзерцанието свързватъ човѣшкото и Божественото, двата противоположни полюса, въ едно цѣло. Да правишъ добро, да мислишъ добро, това е човѣшка постѣпка, която се намира подъ зоркото наблюдение на Божията мисълъ и Любовь, вслѣдствие на което тази човѣшка

мисъл по алхимически начинъ се прѣврѣща въ Божествена. Даже и най-неблагороднитѣ желанія подѣ Божествения импулсъ се прѣврѣщатъ въ благородни. Писанието казва: „Богъ дѣйствиува у насъ, и прѣврѣща нашитѣ мисли и желанія въ добри“.

Сега, всички млади и стари, които сте се събрали днесъ на размишление, трѣбва да опрѣдѣлите, какво да правите. Старитѣ ще кажатъ: ние остарѣхме, младитѣ да му мислятъ! Младитѣ ще кажатъ: старитѣ да се махнатъ, тѣ сж вече стари. Ако мислите така, това е неразбиране на живота. Въ живота на земята има стари и млади, но въ Божествения животъ нѣма стари и млади. Въ Божествения животъ има само отношения между любещи души, братя и сестри. Сега ще направя едно уподобление: сестритѣ сж старитѣ, братята сж младитѣ хора. Слѣдователно, всѣка сестра прѣдставлява старецъ. Защо хората обичатъ младитѣ моми? Понеже сж стари, мъдри, иматъ повече знания. Женитѣ сж поумни отъ мъжетѣ, защото сж по-стари; затова, именно, провидѣнието имъ е повѣрило отглеждането на дѣцата. На мъжетѣ, като на млади, не е повѣрена тази работа. Старитѣ трѣбва да знаятъ, какъ да възпитаватъ, а младитѣ трѣбва да се учатъ.

Сега, да приведа тѣзи два символа — братъ и сестра. Сестрата, въ ума на всички, трѣбва да седи, като мъдрецъ, който е дошълъ на земята да слугува. Въ който домъ влѣзе сестрата, тя влиза като мъдрецъ, който носи миръ и разположение. Тя носи съ себе

си мекъ елементъ, тъй необходимъ при труднитѣ условия на живота. Братътъ пъкъ, това е ангелъ, който слиза на земята да върши волята Божия. Той е кръпъкъ, мощенъ. Въ който домъ влѣзе братътъ, всички се радватъ, той носи ядене. Тъй щото, когато дойдатъ и братътъ, и сестрата, всички се радватъ. Това сж два принципа въ живота, два ангела, които взаимно си помагатъ, за да извършатъ възложената имъ работа. Така трѣбва да разбирате живота.

И тъй, оставамъ ви сега Христовитѣ думи, които Той е казалъ на Симона: „Право си отсждилъ.“ Моето желание прѣзъ тази година е всичко право да отсждите. Сега ще ви запитамъ: кой отъ двамата ще люби повече? — Комуто е повече простено. И затова, понеже на васъ е много дадено, вие трѣбва много да любите.

*

I. Бесѣда отъ Учителя, държана на 12 юли, 1930 г. — Изгрѣвъ.

.....

ВЪРЗВАНЕ И РАЗВЪРЗВАНЕ.

Всички, които сте поканени тукъ, не сте дошли за ядене и пиене, нито за забавление, но сте дошли да учите. Затова трѣбва да внесете въ ума си идеята, че сте ученици. Вие не трѣбва да се спирате само върху това, какво азъ ще ви кажа, но сами трѣбва да мислите. Не е въпросътъ, какъ азъ ще кажа нѣщата, но какво вие можете да разберете, да възприемете и да приложитъ, като ученици. Това ще ви ползува. По какъвъ начинъ ще кажа нѣщата, какво ще кажа за яденето, дали е сладко, или не, това не е важно. Ако научите това, което е нужно, яденето ще бжде сладко; ако не го научите, яденето ще бжде горчиво. Вие можете да си зададете въпроса: каква е цѣльта, какъвъ е смисълътъ на живота? Цѣльта на живота е учението. Когато човѣкъ научи това, което днесъ му е прѣдадено, да благодари на Бога. Той трѣбва цѣлия день да учи, и вечерята да благодари, че е научилъ урока си. На втория, на третия, на четвъртия день пакъ ще учи. И слѣдъ като прѣкара цѣлия животъ въ учене, ще замине за другия свѣтъ, дѣто ще продължи учението си. Само чрѣзъ учението човѣкъ разбира смисъла на живота.

Сега, като ученици, азъ искамъ да бждете свободни, защото ще ви дамъ нови обя-

снения за нѣщата, за които даже и на умъ не ви е дохождало. Върху много нѣща трѣбва да ви се обърне внимание. Забѣлѣжете, морякътъ, който пѣтува по морето, навредъ е обиколенъ отъ вода, но тази вода не може да се пие. Ако ожаднѣе и пожелае да пие отъ тази вода, той прѣдварително трѣбва да я дестилира, за да извади онѣзи солено-горчиви соли отъ нея, които правятъ водата негодна за пиене. Тѣй щото, когато въ Писанието се казва да не любите свѣта, то е защото го разглеждатъ като море. И ако вие влѣзете въ това море, свѣта, и пиете отъ неговата вода, такава жажда ще се възбуди у васъ, че нийдѣ нѣма да си намѣрите мѣсто. Солена, горчива е водата на свѣта. Тази е простата философия, съ която се обяснява, защо човѣкъ не трѣбва да люби свѣта. Искате ли да пиете отъ водата на свѣта, непрѣменно трѣбва да я дестилирате. Това всички трѣбва да знаете. И тогава, отъ дестилираната вода на свѣта можете да пиете, колкото искате. Обаче, както сега свѣтътъ е построенъ, водата му е солено-горчива. И вие, искате не искате, корабътъ ви ще пѣтува по това море, но трѣбва да имате въ себе си особени реторти, въ които да дестилирате по малко отъ водата на свѣта и да я пиете чиста, свободна отъ всѣкакви примѣси.

Азъ искамъ да бъдете добри ученици. Вие имате една слаба страна, че бързате. Всички искате въ кратко врѣме да свършите курса на учението, затова гледате да взимате по два класа наведнѣжъ. За васъ е важно да

свършите единъ класъ на годината, но да го завършите, както трѣбва. Смисльтъ на училието не е въ бързото минаване на класовете. Можете да минете единъ класъ, а можете да минете и 20 класа, но важно е, какво ще научите. Щомъ разберете смисъла на това, което учите, ще минете въ по-горенъ класъ, ще минете прѣзъ посвѣщение, което наричатъ „разцвѣтяване на човѣшкото съзнание.“ Това значи да минава човѣкъ съзнателно отъ класъ въ класъ, отъ по-низко съзнание въ по-високо. Не учите ли съзнателно, вие ще останете въ едно поле, въ една мъртва сфера, дѣто нѣма свобода, нѣма прогресъ и движение напредъ. Вие ще се намѣрите въ положението на впрегнатъ конь, който тупа само на едно мѣсто, чака момента да трѣгне напредъ. И при това положение вие казвате: тежъкъ е животътъ! Не, животътъ не е тежъкъ. Животътъ е тежъкъ само тогава, когато не любите и не учите. Прѣкрасенъ е животътъ, когато любите и учите. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да любите и да учите!

Сега ще ви прочита 18 глава отъ Евангелието на Матей, която никога досега не сте чели. Впрочемъ, вие сте чели тази глава, но при извѣстни условия, при извѣстно състояние на съзнанието си; при сегашното си състояние никога не сте я чели. Тѣй както сега ще ви прочита тази глава, тя е свършено нова за васъ, нѣщо ново е вложено въ нея. Значи, сега ще ви прочита една нова глава, отъ ненаписаното още Евангелие, за

която нито сте чували нѣщо, нито на умъ ви е дохождало.

Въ онова врѣме, въ врѣмето на Христа, както и въ наше врѣме сега, дойдоха ученицитѣ Христови, както и сегашнитѣ ученици; и запитаха Исуса, както и сегашнитѣ Го запитватъ: „Кой е най-голѣмъ въ царството небесно? (—1 ст.).

„А Исусъ повика едно дѣте, та го постави посрѣдъ тѣхъ.“ (—2 ст.). — Колко голѣмо може да бжде това дѣте? Това дѣте бѣше на петъ години.

И рече: „Истина ви казвамъ, ако се не обърнете и бждете, като дѣцата, нѣма да влѣзете въ царството небесно.“ (—3 ст.). — Ако се не посѣете въ земята, като житното зърно, и ако се не печете на слънце, никога нѣма да узрѣете.

„И тѣй, който смири себе си, като това дѣте, той е най-голѣмъ въ царството небесно.“ (— 4 ст.). — И тѣй, който донесе вода на баща си, когато е жаденъ, баща му ще го благослови. И който помогне на майка си да сготви яденето, тя ще го нагости.

„И който приеме едно такова дѣте въ мое име, мене приема“. (— 5 ст.). „А който съблазни едного отъ тѣзи малкитѣ, които вѣрватъ въ мене, за него по-добрѣ би било да се окачеше на врата му камъкъ водениченъ, и да потънѣше въ дълбинитѣ на морето.“ (— 6 ст.). — Това сж иносказателни думи. Тѣ подразбиратъ: вържи злото за воденичния камъкъ и го пусни въ морето! Когато дѣцата отиватъ на училище, не ги съблазнявай, не

взимай торбичкитѣ имъ, но ги остави да отидатъ при своя учитель, да се учатъ. Кажешъ ли нѣкому да не ходи на училище да учи, ти го съблазнявашъ. Казвашъ: не учи, поиграй си още малко, поживѣй, докато си младъ, нека учатъ проститѣ, невѣжитѣ хора. Кажешъ ли нѣкому това, ти го съблазнявашъ.

„Горко на свѣта отъ съблазнитѣ! Защото неизбѣжно съблазнитѣ ще дойдатъ, но горко на оногозъ челоуѣка, чрѣзъ когото съблазньта дохожда! (— 7 ст.). — Горко ономува, който става гарантъ за човѣкъ, който прави прѣстѣпления!

„И ако те съблазнява ржката ти, или ногата ти, отсѣчи и хвърли ги отъ себе си: по-добрѣ ти е да влѣзешъ въ живота хромъ или клосенъ, а не съ двѣ ржцѣ и съ двѣ ножѣ да бждешъ хвърленъ въ вѣчния огънь.“ (— 8 ст.). — Ако имашъ ножъ, съ който можешъ да убивашъ хората, хвърли този ножъ отъ себе си. Ако носишъ въ джоба си единъ съврѣмененъ кобуръ, хвърли го сто крачки далечъ отъ себе си, да не съблазнявашъ хората.

„И ако те съблазнява окоето ти, извади го и хвърли го отъ себе си: по-добрѣ ти е съ едно око да влѣзешъ въ живота, а не да имашъ двѣ очи и да бждешъ хвърленъ въ пѣкъла огненъ.“ (— 9 ст.). — Ако имашъ двѣ врати на кжщата си, и прѣзъ едната влизатъ разбойници, а прѣзъ другата влизатъ приятели, затвори вратата, прѣзъ която влизатъ разбойницитѣ, а остави само тази, прѣзъ която влизатъ приятелитѣ.

„Гледайте да не прѣзрете едного отъ тѣзи малкитѣ, защото ви казвамъ, че ангелитѣ имъ на небеса винаги гледатъ лицето на Отца моего, Който е на небеса.“ (— 10 ст.). „Защото Синъ Человѣчески дойде да спаси погиналото.“ (— 11 ст.). „Какъ ви се вижда? Ако нѣкой си человекъ има сто овци, и се изгуби една отъ тѣхъ, не остава ли 99-тѣ на горитѣ, и отхожда да търси изгубената?“ (— 12 ст.). „И ако се случи да я намѣри, истина ви казвамъ, че се радва за нея повече, нежели за 99-тѣ неизгубени.“ (— 13 ст.). „Така не е по волята на Отца вашего, Който е на небеса, да погине единъ отъ тѣзи малкитѣ.“ (— 14 ст.).

Истина ви казвамъ: „Каквото вържете на земята, вързано ще бжде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бжде на небето.“ (— 18 ст.).

Сегашниятъ животъ е животъ на вързване и развързване. Ти не можешъ да развържешъ това, което не е вързано; и не можешъ да вържешъ това, което не е развързано. Това, което не е вързано, ще вържешъ, а вързаното ще развържешъ. Ако знаешъ да вързвашъ това, което не е вързано, и ако знаешъ да развързвашъ вързаното, ти можешъ да разберешъ великия законъ на живота. Ако не знаешъ да завързвашъ вжето на кофата, съ която ще вадешъ вода отъ кладенеца, ти не можешъ да извадишъ вода. Ако не можешъ да вържешъ кофата, както трѣбва, ти ще я спуснешъ долу, но тя ще остане въ кладенеца и нѣма да извадишъ во-

да. Кофата трѣбва да се върже добрѣ, съ три вжзла, за да се извади съ нея вода отъ кладенеца. Че вжжето щѣло да страда, да дига шумъ, това е негова работа. То може да дига шумъ, колкото иска, важно е да се извади вода отъ кладенеца. Всѣко вжже съ-жалява, когато изгуби кофата си и се радва, когато кофата му е на мѣсто.

Слѣдователно, ако вие не можете да вържете, както трѣбва, нѣкоя ваша мисль за дръжката на кофата и я спуснете въ кладенеца, дѣто вашиятъ умъ и духъ работятъ, какво можете да направите? — Нищо не можете да направите. И тогава, вие можете да имате хиляди кофи, но смисльтъ на учението не е въ многото кофи. Една кофа имайте, но вадете съ нея вода! Какво ще ви ползватъ хилядата кофи, съ които не можете да вадите вода? Започвате да четете: една, двѣ, петъ, сто, хиляда различни кофи по-голѣмина и по форма, но всички сж празни. Какво ще ви ползува много знание безъ вжже? Ако имате много знание, но не можете да го използвате, то е ненуженъ баластъ за васъ. Вие се нуждаете отъ здраво вжже и отъ една здрава кофа, съ която да можете, когато искате, да вадите вода отъ кладенеца. Имате ли много кофи, ще бждете тѣй добри, дѣто минавате, да оставяте на този, на онзи по една кофа, като задържите и за себе си една. Излишнитѣ кофи раздайте на тѣзи, които нѣматъ.

И тѣй, прѣвеждайте сега. Доколкото ние разбираме великия принципъ на живота —

Бога — Който работи въ свѣта, и доколкото сме съгласни да изпълнимъ Неговата воля още днесъ, дотолкова и ние можемъ да бждемъ въ Негова услуга. Прѣдъ Бога седи цѣлата вѣчностъ, на Него се подчиняватъ и богове, и мждреци, и философи, които сж завършили своето развитие на земята; на Бога се подчиняватъ и малкитѣ хора на земята, на мнозина отъ които още трѣбва да се доказва, защо е нужно да се изпълнява волята Божия; на Бога се подчиняватъ и бубулечкитѣ, и рибитѣ, и птицитѣ, и млѣкопитаещитѣ. Когато майката изпраща дѣтето си на училище, тя все ще му тури нѣщо въ торбата за ядене. Дѣтете има право да яде, само когато научи урока си. Човѣкъ има право да яде, само когато се събуди.

И тъй, ако знаете да вързвате, трѣбва да знаете да развързвате. Една българска пословица казва: „Вържи попа, да е мирно селото!“ Азъ казвамъ: вържи дявола, да е миренъ животътъ. Вие вързвали ли сте дявола, да знаете, какъ се вързва? Ако не сте го вързвали и не знаете, какъ се вързва, казвамъ: не развързвай дявола у тебе, който е вързанъ. Ако не можешъ да го вържешъ, поне не го развързвай! Такъвъ е законътъ. Щомъ не знаешъ да го завързвашъ, поне не го развързвай, защото послѣ нѣма да знаешъ, какъ да го завържешъ. Нѣкой казва: защо да не го развържа? Ако можешъ да го завържешъ, развържи го; пъкъ ако не можешъ да го завържешъ, не го развързвай. Ако не можешъ да разлюбишъ единъ човѣкъ, не го залюбвай;

пъкъ ако не можешъ да го залюбишъ, не го разлюбвай. Защото, ако го разлюбишъ, ти ще развържешъ дявола, а щомъ развържешъ дявола и не можешъ да го завържешъ, той ще създаде хиляди нещастия въ живота ти. Всички нещастия въ живота произтичатъ отъ разлюбването. Който може да разлюбва, той може и да развързва. Казвате: азъ не обичамъ вече еди-кой си човѣкъ. Щомъ не го обичашъ, ти го развързвашъ. Казано е въ Писанието: „Любете враговетъ си!“ Това значи: свържете враговетъ си! Ако не обичашъ врага си, ти си го развързалъ, и по този начинъ самъ си създавашъ неприятель. Така седи този въпросъ въ живота. Всѣки човѣкъ, когото си разлюбилъ, той ти е вече врагъ. Той постоянно върви слѣдъ тебе, носи си ножа, дебне да те мушне. Залюбишъ ли го, той хвърля ножа настрана, върви подиръ тебе, но вече е като отворень цвѣтъ.

Казвамъ: азъ ви говоря за онѣзи закони, които работягъ въ човѣшката душа; азъ ви говоря за единъ свѣтъ, съ който вжтрѣшно вие още не сте запознати, и се занимавате само съ външнитѣ прояви на този свѣтъ и съ неговитѣ сили, които дѣйствуватъ, като барута, съ който малкитѣ дѣца се забавляватъ. Прѣдставете си, какво може да стане, ако пуснете нѣкое малко дѣте въ единъ магазинъ, пълень съ баруть! То ще запали барута, но какво ще стане слѣдъ това, нищо не мисли. Казва: ще цъкна, ще запаля барута! Лесно е да се цъкне една клечка кибритъ, но слѣдъ това ще настане цѣла катастрофа:

наоколо. Не се опитвайте, не си играйте съ силитѣ на природата! Когато нѣкоя кокошка срещне единъ волъ, тя се напери и му казва: ти знаешъ ли, коя съмъ азъ? И волътъ я пита: ами ти знаешъ ли, кой съмъ азъ? Кокошката пакъ му казва: вижъ, това сж моитѣ дѣца! Гледай да не ги тжпчешъ! — Азъ отдавна зная, че тѣ сж твои дѣца, и никога не съмъ ги тжпкалъ. Тя го клъвне и му казва: знай, че азъ съмъ кокошка! Волътъ не се занимава съ кокошката. Той е благороденъ, занимава се съ разрѣшението на свои важни задачи. Волътъ казва на кокошката: днесъ имамъ да разора една нива на своя господарь. Той скоро ще ме впрегне на работа. Не ми тежи работата, но откакъ служа на господаря си, никога не съмъ го задоволилъ. Азъ търся начинъ, какъ да ме залюби моя господарь. Той ме е разлюбилъ, и затова ме впряга и бодее съ остень. Искамъ да ме залюби, да не тегля толкова много. Щомъ ме залюби, той ще ме освободи отъ юларя. Не ме ли залюби, ще тегля прѣзъ цѣлия си животъ. Днесъ всички хора казватъ, че животътъ е тежъкъ. И волътъ казва, че животътъ е тежъкъ. Казвамъ: вие теглите, защото господарътъ ви е разлюбилъ. Значи, господарътъ ви е вързаль.

Вие трѣбва да правите прѣводи на сегашния си животъ, за да го използвате разумно. Мнозина, като не разбиратъ живота, чакатъ да дойде нѣкой отъ небето, да ги спаси. Дѣйствително, може да дойде нѣкой ангелъ на спасението, но той нѣма постоянно

да седи при тѣхъ. Може да поседи день, два, три, мѣсець, два, най-много година, и слѣдъ това ще заmine. И ангелътъ има свое прѣд-назначение, свои цѣли, свои мисли и желанія, които трѣбва да постигне. Той слиза на земята отъ обичъ къмъ нѣкого и остава тукъ, докато свърши работата си. Дойде ли нѣкой ангелъ на земята, вие искате той да остане постоянно при васъ, както майкитѣ искатъ дѣцата имъ, тѣхнитѣ ангелчета, да бждатъ постоянно около тѣхъ. Тѣ цѣлуватъ своитѣ ангелчета, радватъ имъ се, но щомъ изникнатъ крилца на тия ангелчета, тѣ оставятъ старата си дреха и хврѣкватъ вѣнъ отъ дома си. Майкитѣ плачатъ, скърбятъ, казватъ: отидоха си нашитѣ ангелчета! Всѣки ангелъ носи съ себе си своята написана книга, листата на която виждате въ тѣхнитѣ очи, вѣжди, уста, носъ, косми по главата и т. н. Знае ли майката, какво се крие въ главата на нейното ангелче? Прочела ли е тя писмата на главата му? Всѣки косъмъ по главата на нейното ангелче е писмо, което тя трѣбва да прочете. Тя даже не знае, колко косми имаше дѣтето ѝ на главата си, какви бѣха вѣждитѣ му, колко крѣга имаше на очитѣ си, каква бѣше голѣмината на устата, на носа, на прѣститѣ му, каква форма имаха ноктитѣ му и т. н. Написана книга бѣше то, но непрочетена остана. Какво направи майката за това ангелче? Тя го кжпѣше, хранѣше, обличаше го и си поиграваше съ него — нищо повече. Питамъ: какво можете да научите при такива разбирания на живота? Правилни разбирания

сж нужни на хората! Дойде нѣкой, задигне тази книга, а вие плачете, страдате и казвате: отиде книгата ми!

Ще прочета нѣколко стиха отъ книгата на Амосъ, глава 7, отъ 14 стихъ надолу.

И отговори Амосъ и рече на Амасия: „Не бѣхъ азъ пророкъ, нито пророчески синъ, но бѣхъ говедаръ и берѣхъ черници.“ (—14 ст.)

И Господъ ме взе отъ подиръ стадото, и рече ми Господъ: „Иди пророчествувай на людетѣ ми Израиля.“ (—15 ст.)

Сега, прочее, слушай Словото Господне. Ти казвашъ: не пророчествувай противъ Израиля и да не капе отъ тебе дума противъ Исааковия домъ.“ (— 16 ст.)

Зато така говори Господъ: „Жена ти е блудница въ града. И синоветѣ ти, и дъщеритѣ ти ще паднатъ отъ мечъ. Това значи: мислитѣ и желанията ти ще бждатъ посѣти.

„И земята ти ще се раздѣли съ вжже; и ти ще умрешъ въ скверната земя, а Израиля непрѣменно ще бжде закаранъ плѣникъ отъ земята си.“ (— 17 ст.)

Сега, като на ученици, обръщамъ ви внимание на слѣдното положение. Всички трѣбва да знаете правилно да вързвате и да развързвате, т. е. правилно да любите и да разлюбвате. Не е важно, какъ сте били вързани. Не е важно, какъ сте разлюбили хората. За васъ е важно, какъ днесъ вързвате и развързвате. Нѣкой казва: защо ме развърза? Питамъ: ако ти дойдешъ при мене вързанъ и не си ялъ цѣли три деня, и азъ те нахраня, развържа и пусна да си вървишъ, какво ло-

шо има въ това развързване? Добрѣ е гладниятъ да бжде вързанъ, а ситиятъ — развързанъ. Когато ситиятъ се развързва, на мѣсто е развързването, но когато гладниятъ се развързва, това развързване не е на мѣсто. Вържи гладния на едно мѣсто! — нищо повече. Развържи сития да си върви по пжтя, защото е ситъ.

Много отъ ученицитѣ се спиратъ върху обикновенитѣ отношения между хората и ги сравняватъ съ по-високитѣ, духовни отношения, които трѣбва да сжществуватъ. Прѣдставете си, че нѣкой учителъ влиза въ класъ и започва да милва, да гали ту единъ, ту другъ отъ ученицитѣ и слѣдъ това имъ казва: хайде, сега, вървете си по домоветѣ! На втория день той пакъ повтори сжщото: този помилва, онзи помилва и ги изпрати по домоветѣ имъ. Питамъ: какво ще придобиятъ тѣзи ученици? Въ тѣхъ ще се развие щестлавие и редъ още отрицателни чърти, каквито и въ свѣта се срѣщатъ. Какво ще бжде, ако учителътъ не гали ученицитѣ си, но работи съ тѣхъ? Тѣ ще научатъ много нѣща, ще се развиватъ. Учителътъ дига единъ ученикъ и го запитва: колко правятъ петъ боба и единъ бобъ още? — Шестъ боба, господинъ учителю! — Като посѣете тѣзи шестъ боба на нивата, колко още ще родятъ? — Не зная, Господинъ учителю. — Ако годината е суха, колко боба ще родятъ? — Не зная. — Ако е дъждовна, плодородна, колко ще родятъ? — И това не зная, господинъ учителю. — Има извѣстни математически отношения, по които точно може да

се опрѣдѣли, колко боба ще се родятъ. Христосъ говори за житнитѣ зрънца, които попаднали въ добра почва, и едното дало 30, другото — 60, а третото — 100 зрънца. Като съберете числата $30+60+100$, ще получите 190. Като раздѣлите числото 190 на 3, ще получите срѣдно число $63\frac{1}{3}$. Остатъкътъ показва, че този плодъ не е могълъ да се развие, нѣмало е благоприятни условия за него. Ако приемемъ сжщитѣ отношения и за шеститѣ боба, т. е. всѣки бобъ да даде по $63\frac{1}{3}$ зрънца, ще получимъ отъ тѣхъ 378 боба. Сборътъ на цифритѣ въ числото 378 дава 18. Това е 18 глава отъ Евангелието на Матей, която четохъ днесъ.

Сега ще ви прочита 18 стихъ на 378 страница отъ Библията: „И не стана пасха като нея въ Израилъ отъ днитѣ на пророкъ Самуила; нито направиха всичкитѣ Израелеви царе като пасхата, която направи Иосия и свещеницитѣ, и Левититѣ, и всичкиятъ Юда и Израилъ, които се намѣриха, и Ерусалимскитѣ жители.“ (II кн. на лѣтовн. 35:18). Пасхата е възпоменание за освобождение отъ епоха на робство. Съ пасхата евреитѣ ознаменуваха своето освобождение отъ робството си въ Египетъ. Когато човѣкъ люби, той трѣбва да направи пасха. Тя е възпоменание за освобождение отъ робство. Когато човѣкъ иска да се освободи отъ какво и да е робство, той трѣбва да направи пасха. Пасхата може да се направи само по закона на Любовта. Ако ти не любишъ, никога не можешъ да направишъ пасха. Защо? — Защото въ Любовта всѣко-

га има жертва. Кого ще жертвувашъ? — Себе си. Който люби, той най-първо ще пожертвува себе си. Ако вие не знаете, какъ да направите пасхата въ себе си, ако не знаете, какъ да се пожертвувате, вие не сте разбрали закона на Любовта. Значи, първо човѣкъ трѣбва да знае, какъ да направи своята пасха, а послѣ, да знае какъ да се пожертвува. Всички говоримъ за самопожертвуване, но трѣбва да знаемъ, какъ да става това самопожертвуване. Жертвата е общъ законъ за всички. Когато нѣкой се жертвува за мене, азъ гледамъ, какъ той изпълнява закона на жертвата, уча се отъ него. Слѣдъ това пъкъ азъ ще се пожертвувамъ за него. Първо се жертвува единъ, послѣ втори и т. н. Законътъ на жертвата е неизбѣженъ. Нѣма да остане човѣкъ въ свѣта, който да не се жертвува. Когато дойдемъ до закона на жертвата, ние трѣбва да знаемъ, какъ да направимъ тази жертва. Не я ли направимъ, както трѣбва, тя е безполезна. Ако ти ходишъ на училище и не разбирашъ основнитѣ принципи на учението, или ако не разбирашъ дълбокия смисълъ на геометрията, на астрономията и на всички науки, които се прѣподаватъ, какъвъ смисълъ има твоето учение? Всички небесни тѣла иматъ своето дълбоко прѣдзначение „за врѣмена и за години.“ Всѣка звѣзда, напримѣръ, прѣдставлява единъ листъ отъ свещената книга. Свещената книга пъкъ е небето, което виждаме надъ насъ. Слънцето прѣдставлява една отъ отворенитѣ вече страници на тази свещена книга. Единъ день този листъ

ще се затвори, и на негово мѣсто ще дойде друго слънце, още по-свѣтло, съ съвсѣмъ другъ цвѣтъ отъ този, който сегашното слънце има.

Казвамъ: въ този смисълъ човѣкъ трѣбва да цѣни тази свещена книга, която му е дадена. Ако вие не разбирате сегашния си животъ, както сте създадени, какъ ще разберете живота, който е надъ васъ? Тѣй както сте събрани тука, не е важно само, какви сж отношенията ви едни къмъ други, но всѣка сутринь, като ставате, всичкитѣ удове на организма трѣбва да иматъ правилни отношения къмъ човѣка, къмъ своя господарь: краката трѣбва да иматъ правилни отношения къмъ господаря си; очитѣ, ушитѣ, стомахътъ, дробоветѣ, мозъкътъ сжщо така трѣбва да иматъ правилни отношения къмъ своя господарь. Ако отношенията на нѣкой отъ тѣзи удове не сж правилни, тогава въ организма на неговия господарь се зараждатъ извѣстни болезнени състояния. Възъ основа на този законъ, и господарьтъ на тѣзи удове, човѣкътъ, трѣбва да има правилни отношения къмъ тѣхъ. Щомъ е така, и нашитѣ отношения къмъ Божественото трѣбва да бждатъ правилни. Правилни ли сж отношенията ни къмъ Божественото, тогава всѣка сутринь То ни посѣщава, слѣдъ което ние започваме работата си. Щомъ Божественото те посѣти, тогава ще дойде твоята майка, твоятъ баща, твоитѣ братя и сестри, които сж слуги на този великъ Божественъ човѣкъ, или тѣй наречения истински Баща. Ти нѣма да видишъ Божествения човѣкъ, но ще видишъ Негови-

тѣ слуги, на които ще станешъ на кракъ, както ученицитѣ ставатъ на кракъ, когато учителтъ имъ влиза въ класъ. Когато слънцето изгрѣва, птичкитѣ ставатъ на кракъ и обръщатъ погледа си къмъ него. Когато слънцето изгрѣва, въ сърцата, въ душитѣ на всички живи същества настава свещенъ трепетъ: всички растения, риби, птици, животни, хора, даже и великитѣ духове затаяватъ дишането си. И когато човѣкъ спи, той пакъ усѣща изгрѣването на слънцето. И затова, правилно е, прѣди да е изгрѣло слънцето, ти трѣбва да бждешъ на крака! Подъ думата „слънце“ се разбира онова вѣчно будно съзнание въ човѣка. Когато Богъ иде въ свѣта, всички трѣбва да бждемъ будни, на кракъ, за да възприемемъ Неговитѣ свещени мисли. Той има желание да ни прѣдаде своето знание и да ни остави свободни, да реализираме Неговото знание въ живота си.

Казвате: защо трѣбва да любимъ, защо трѣбва да обичаме, защо трѣбва да учимъ? На тѣзи въпроси не може да се даде никакъвъ отговоръ. Защо трѣбва да се раждате и да умираете? Защо трѣбва да спите и да ядете? Нѣма отговоръ на тѣзи палеци въпроси, които днесъ ви занимаватъ. Ако се занимавате така, както досега сте се занимавали, вие никога нѣма да дойдете до правилно разрѣшение на тѣзи въпроси. Питамъ: когато плетете или шиете нѣщо, отъ коя страна започвате — отдѣсно къмъ лѣво, или отлѣво къмъ дѣсно? Освѣнѣ това, защо платътъ, който толкова време сте тъкали, трѣбва да го

разрѣзвате и послѣ отново да го зашивате? Защо кацарьтъ трѣбва да нарѣзва цѣли дъски на парчета и послѣ да прави отъ тѣхъ каци? Питамъ: трѣбва ли всички хора да станатъ бѣчвари, или грънчари? Прѣдставете си, че всички хора произвеждатъ само бѣчви, или само грънци, дѣ ще изнасятъ стоката си за проданъ? Хората и безъ това сж грънчари, защото мислитѣ, чувствата и желаніята, които всѣки день формуватъ, тѣ ги изнасятъ на пазаръ. Има ли кой да купи стоката ви? Въ това отношение вие мязате на фабриканти, които произвеждатъ много стока, но стоката имъ нѣма пазаръ. Какво ще ви послѣдва тогава? — Крахъ. Ще дойдатъ страдания, недоволства, болести и смъртъ въ живота ви. Като се намѣрите прѣдъ такива изпитания, вие казвате: не разбираме смисъла на живота.

Казвамъ: докато живѣете по земному, вие не разбирате смисъла на живота, и той не ви задоволява. Когато станете духовни, започвате да разбирате смисъла на живота, и той вече ви задоволява. Когато единъ български цигуларь тури цигулката на колѣното си и започне да свири, вие доволни ли сте отъ неговото свирене? Не сте доволни. Самото поставяне цигулката на колѣното, придава на музиката повече земенъ характеръ. Дойде ли нѣкой знаменитъ европейски цигуларь, той туря цигулката подъ шията си и започва да свири. Неговото свирене ви задоволява, защото самото държане на цигулката, облекнатата на гърдитѣ, придава на свиренето духовенъ характеръ. Всички инструменти, които

се подпиратъ на гърдитѣ, сж отъ благородно произхождение.

Сега ние ще се приближимъ къмъ великата Истина въ живота, да си обяснимъ чрѣзъ нея всички прояви и явления въ цѣлокупния животъ. Напримѣръ, вие искате да свирите. Защо трѣбва да свирите? — За да влѣзете въ връзка съ всички сжщества. Музиката трѣбва да мине прѣзъ нѣколко фази, прѣзъ нѣколко съзнания, докато дойде до васъ. Воземете, напримѣръ, цигулката. Тя е съставена отъ дърво, отъ струни — кожени и металически. Първата ви работа е да заставите мъртвото дърво, отъ което цигулката е направена, да пѣе. Майсторътъ, който е направилъ цигулката, той възкрѣсява дървото, отъ което тя е направена. Слѣдователно, когато започнете да свирите, първо вие имате отзвукъ на растението, отъ което е взето дървото за цигулката. Послѣ имате отзвукъ на животното, отъ чървата на което сж направени струнитѣ. Значи, първо пѣятъ растенията и животнитѣ, които сж дали отъ себе си материалъ за направата на цигулката.

Ето защо, когато нѣкой свири, вие чувате музика, на която не знаете съдържанието. Тя е музика на растенията и на животнитѣ, но не и на човѣка. Първо се минава прѣзъ тѣхната музика, и когато дойдете до вжтрѣшния смисълъ, който е вложенъ въ музикалното произведение, тогава ще схванете музиката на човѣка. Значи, растенията и животнитѣ сж отлични музиканти. Първитѣ музиканти въ свѣта сж растенията. Тѣ свирятъ на флейта,

флейтисти сж. Животнитѣ пѣкъ свирятъ на цигулка. Тѣ сж цигулари. Ако човѣкъ не разбира живота на растенията и животнитѣ, той не може да свири. Който иска да се запознае съ музиката, той трѣбва да изучава живота на растенията и на животнитѣ. Разбере ли човѣкъ живота на животнитѣ и растенията, щомъ започне да свири, тѣхнитѣ елементи ще влѣзатъ въ него, а слѣдъ това и Духътъ ще влѣзе въ него, като тълкувателъ на тоноветѣ. Духътъ ще въздѣйствува на човѣка чрѣзь ушитѣ му. Духътъ ще прѣдава, човѣкъ ще възприема. Разумниятъ човѣкъ пѣкъ ще прѣвежда езика на музиката. Когато слушате нѣкой цигуларъ, вие трѣбва да тълкувате това, което той иска да изрази чрѣзь цигулката си. Цигуларътъ прѣдава своята мисль въ образи, и ако човѣкъ не може да прѣведе тѣзи образи, той не разбира музиката. Слѣдователно, ако човѣкъ не започне съ музиката на растенията и на животнитѣ, на млѣкопитаещитѣ, той не може да дойде до живота на духовнитѣ хора. Разбере ли живота на духовнитѣ хора, той ще дойде най-послѣ и до вокалната музика. Засега въ човѣшкия гортанъ се проявява само музиката на животното, но когато той се добере до възвишената мисль, неговиятъ гортанъ ще започне да говори чрѣзь музиката.

Сега, за да се доберете до възвишения животъ, всички трѣбва да свирите и да пѣте. Ако не можете сега, поне за въ бждеще трѣбва да се научите. Всѣки трѣбва да мине прѣзь дисциплината на пѣнието и свиренето.

Ако нѣкой има силно желание да свири, а нѣма условия, той може мислено да си вземе нѣкоя китара или другъ нѣкакъвъ инструментъ и да си прѣдставлява, че свири, че дърпа струнитѣ. Ще кажете, че това е залъгалка. Не, това е приготвление за нѣщо велико. Великитѣ работи въ свѣта започватъ отъ малкитѣ нѣща. Запримѣрь, докато нѣкой писателъ напише нѣщо хубаво, той трѣбва прѣдварително да направи нѣколко опита, които изглеждатъ, като играчки, като забавления. По сѣщия начинъ, искате ли да напишете нѣкоя дума красиво, вие трѣбва прѣдварително да се упражнявате върху нейнитѣ елементи, буквитѣ ѝ, и тогава да я напишете, както искате. Въ първо врѣме вие ще пишете, както малкитѣ дѣца. По-хубаво отъ тѣхъ не можете да пишете. За да пишете хубаво, вие трѣбва да знаете правилата за красиво писане. Запримѣрь, ако азъ напиша думата „мждрость“ по всички правила на краснописането, който разбира тѣзи знаци, той ще прочете думата и ще каже: вие написахте думата „мждрость“. Който не разбира тѣзи знаци, ще каже: глупость е това! Обаче, не е достатъчно само да познаешъ написаната дума, но трѣбва да разгадаешъ, какво нѣщо е мждростъта.

Питамъ: що е Мждростъта? Мждростъта е цѣль, смисълъ на човѣшкия животъ, който сега се създава. Когато животътъ произведе всички свои плодове, т. е. завърши своето развитие, тогава човѣкъ ще разбере, какво нѣщо е Мждростъта, въ пълния смисълъ на ду-

мата. За сега ние пушаме листа, цъвтимъ, завързваме плодове, и единъ денъ, когато напълно узрѣемъ, тогава ще разберемъ всички противорѣчия, които сжществуватъ въ живота. Значи, Мждростъта е смисълътъ на живота. Любовта пъкъ е законъ, който помага за реализиране великитѣ задачи на Мждростъта. Истината сжщо така иде като велика помощница въ този пжтъ. Тя чъртае пжтя, по който могатъ да се достигнатъ цѣлитѣ на Мждростъта. Слѣдователно, Любовта и Истината помагатъ за реализиране великитѣ цѣли на Божествената Мждростъ, която цари навсѣкждѣ въ вселената. И затова всички трѣбва да обичатъ Мждростъта съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и съ всичката си сила. Такъвъ е законътъ. Смисълътъ на живота седи, именно, въ това — да възлюбите Мждростъта.

Мнозина схващатъ този въпросъ по другъ начинъ. И тѣ иматъ право, но казвамъ: Мждростъта е свещениятъ пжтъ, по който трѣбва да вървите, и въ който Богъ призовава своитѣ дѣца. Нѣкой казва: азъ не мога да разбирамъ. Ако искате да разбирате, недѣйте ходи далечъ. Вие не разбирате много нѣща, защото се стремите да обхванете всичко изведнъжъ. Когато дойдете до музиката, до поезията, напимѣръ, стремете се да разберете близкитѣ нѣща, които срѣщате отлѣво и отдѣсно на пжтя си. Оставете настрана онѣзи тънки, фини нѣща, които сж още невидими за васъ. Радвайте се, че срѣщате нѣща, които не разбирате, или които не

виждате и не сж ясни за васъ. Нека бждещето ви радва. Казвате: какво е нашето бждеще? Бждещето е свѣтло. Нѣма по-велико, по-хубаво нѣщо отъ бждещето. Богъ царува въ бждещето. Тогава, има ли смисълъ да се плашите отъ него? Всички условия за вашето повдигане, всички условия за вашето развитие, всички условия за вашето щастие и сила, всички условия за вашето знание, всички условия за вашето безсмъртие и свобода, всички условия за реализиране копнежитѣ на вашата душа, се криятъ въ бждещето, въ което Богъ живѣе.

И тъй, бждещето ви чака. Когато дойдете до него, вие трѣбва да бждете готови. Не сте ли готови, вие ще останете, като натоварени камили прѣдъ вратитѣ на града. Натоварената камила не може да мине прѣзъ Божествената врата. Дойде ли натоварената камила прѣдъ Божествената врата, тя непрѣменно трѣбва да се разтовари. На сжщото основание и вие трѣбва да се разтоварите. Когато имате тежестъ, неразбирания, всичко това показва, че вие сте натоварени хора. Натоваренитѣ хора дигатъ врява, шумъ, правятъ скандали. Кой търговецъ, кой адвокатъ не дига врява, шумъ? Търговецътъ купува—продава стока, пазари се, дига шумъ. Двама адвокати дигатъ шумъ, врява въ сжда. Защо? Който не разбира въпроса, ще каже, че тѣ се каратъ помежду си. Не се каратъ тѣзи адвокати, но разглеждатъ дѣло на нѣкой човѣкъ. Единиятъ адвокатъ го защитава и казва: този човѣкъ има право. Другиятъ казва:

той нѣма право. Една американка, женена за богатъ търговецъ, помолила единъ день мжжа си да я заведе въ американската борса, да види, какво правятъ тамъ. — Нѣма защо да те водя на борсата, нищо особено нѣма тамъ, което да те интересува. — Не, искамъ поне единъ пжтъ да отида въ борсата. Най-послѣ мжжътъ ѝ се съгласява и я завежда въ една отъ горнитѣ ложи на борсата. Едва седнала на единъ столъ, тя чула такава врява, такива викове и крѣсъци, каквито никогавъ живота си не е слушала. — Слушай, не мисли, че съмъ толкова глупава. Азъ те помолихъ да ме заведешъ въ борсата, а ти ме заведе въ лудницата. — Слушай, жена, това е борсата. Азъ ти казахъ, че нѣма нищо интересно за тебе въ борсата. Това сж ученигѣ хора, които отъ въодушевление викатъ. — Чудно нѣщо! Какъ не ги е срамъ да викатъ толкова много. — Ще викатъ, разбира се. Слѣдъ една минута, или слѣдъ една секунда всѣки отъ тѣхъ може да бжде просякъ или милионеръ. Ако вика, той може да спечели и десетъ милиона; ако не вика, всичко ще изгуби. Тогава ще го хванатъ за краката и ще го изнесатъ навънъ. Питамъ: при такова положение на нѣщата, може ли човѣкъ да не вика? Който вика, той остава членъ въ борсата; който не вика, изнасятъ го вънъ.

Докато викате въ свѣта, вие сте въ борсата. Ама щѣлъ нѣкой вашъ братъ да се разсърди — вие не искате да знаете. Трѣбва да печелите! Щѣлъ нѣкой вашъ

братъ да се съблазни отъ нѣщо. И за това не искате да знаете. Вие трѣбва да печелите! Или пъкъ нѣкой вашъ братъ изгубилъ вѣрата си. Нищо отъ това, случватъ се такива работи въ свѣта. Този човѣкъ си е изгубилъ вѣрата, защото вѣрата му, е била слаба малко кредитъ е ималъ той. Казвамъ: въ каквото положение и да се намира човѣкъ, животътъ, който има той, съ всички свои противорѣчия, струва повече, отколкото, ако е въ гроба. И най-лошиятъ животъ, който срѣщаме, струва милиони пѣти повече, отколкото живота въ гроба. Слѣдъ всичко това, трѣбва ли да се оплаквате, че вашиятъ животъ е неносенъ? Какво искате да направите въ живота си?

Нѣкой казва: азъ съмъ недоволенъ отъ живота си, искамъ да умра. Когато искате да умрете, това показва, че искате да се развържете. Така прѣвеждамъ желанието ви да умрете. Азъ съмъ готовъ да освободя кого и да е отъ васъ, но при слѣдното условие: цѣлъ день той ще оре подъ остена ми на нивата; и вечерята, като се върне, ще го освободя по всички правила: ще снема хомата му, ще го нахраня и ще го оставя да си почине. Въ това се заключава животътъ. Ние сме впрегнати, и трѣбва да свършимъ работата, която ни е дадена за деня. Свършимъ ли работата си, вечерята господарьтъ ни ще ни освободи, и свободата, която търсимъ, ще дойде. Онзи, който не е билъ впряганъ, и който не е извършилъ работата, която е трѣбвало да извърши прѣзъ деня, той не може да бжде

свободенъ. Защо? — Защото на другия день ще бжде впрегнатъ. Ако пъкъ днесъ извърши работата си, на другия день ще бжде свободенъ.

Това е великъ законъ, който наричаме законъ на разумнитъ хора. Ние говоримъ за разумнитъ хора, а не за голѣмитъ. Не сж голѣмитъ хора, които ще завладатъ свѣта; нито пъкъ малкитъ хора ще завладатъ свѣта. Обаче, разумнитъ хора ще завладатъ свѣта. Тѣ ще бждатъ негови господари. Ако голѣмото може да завлада свѣта, тогава мамонтитъ, тѣзи голѣми, прѣдпотопни животни, досега щѣха да го завладатъ. Ако голѣмото може да завлада свѣта, прѣди потопа имаше голѣми, гигантски дървета, на височина 500—600 м., които трѣбваше да завладатъ свѣта, но и тѣ не го завладаха. Слѣдъ тѣхъ дойдоха голѣмитъ млѣкопитаещи, но и тѣ не го завладаха. Послѣ дойдоха хората исполини, които сжщо не завладаха свѣта. Значи, силата не седи въ външната голѣмина. И малкитъ сжщества не можаха да завладатъ свѣта. Това показва, че силата не седи и въ малкитъ нѣща. Най-послѣ дойдоха новитъ, разумнитъ хора, които разбраха, че силата седи въ мисълта. Силата на човѣка не е въ колебанието, че отъ него нищо не може да излѣзе. Напротивъ, въ тази мисъл се крие човѣшкото безсилие. Казвамъ: ако си мамонтъ, нищо нѣма да излѣзе отъ тебе; ако си комаръ, нищо нѣма да излѣзе отъ тебе; ако си разуменъ човѣкъ, всичко може да излѣзе отъ тебе.

Значи, минусъ и минусъ при умножението и дѣлението даватъ плюсь. Плюсьтъ е разумното начало въ свѣта. Слѣдователно, вие можете да имате грандиозни планове, но тѣ не могатъ да спасятъ свѣта. Тѣзи грандиозни планове нѣма да се реализиратъ. Вие може да имате микроскопични планове, като тѣзи на комаритѣ, но и тѣ не могатъ да спасятъ свѣта. Обаче, вашитѣ различни желанія и мисли могатъ да служатъ като тухли и циментъ за съграждане на Царството Божие. Тѣй щото разумното, което ние реализираме на земята, Богъ го взима и съ него съгражда бждещия животъ, въ който сега всички трѣбва да работимъ. Нѣкой казва: защо трѣбва да живѣемъ? Ние трѣбва да живѣемъ, за да събираме материалъ за съграждане на Царството Божие.

Казвамъ: върху това, именно, трѣбва да работятъ и ученицитѣ. Нѣкои казватъ: ние не сме голѣми хора въ свѣта, не сме силни. — Вие не се нуждаете отъ сила. — Ние нѣмаме пари. — И отъ пари не се нуждаете. — Ние не сме извѣстни хора. — И това не ви трѣбва. Вие се нуждаете отъ разумность. Имате ли разумность, бждещето е съ васъ. Щомъ сте разумни, всичко можете да направите. Слѣдователно, нашата сила не седи въ богатството, нито въ властта, която имаме, нито въ знанието, което можемъ да придобиемъ, но въ служенето, което можемъ да извършимъ. Да служишъ на Бога, да чувствувашъ връзка съ Него и всѣкога да си готовъ на работа за Божието дѣло, въ

това седи и силата, и богатството, и властта, и знанието на човѣка. Нѣкой казва: азъ искамъ да стана проповѣдникъ. — Ако всички станете проповѣдници, кому ще проповѣдвате? — Азъ искамъ да стана учителъ. — Ако всички станете учители, кого ще учите? — Азъ искамъ да стана пѣвецъ. — Ако всички станете пѣвци, на кого ще пѣете? — На себе си. — Щомъ можете да пѣете на себе си, тогава ще можете да проповѣдвате на себе си, ще можете и да учите себе си. На себе си всичко можете да станете, но искате ли да станете всичко това за хората, вие ще чакате вашия редъ. Въ вѣчността има мѣсто и врѣме за всичко: и царъ ще бждешъ, и простъ човѣкъ ще бждешъ; и философъ ще бждешъ, и глупецъ ще бждешъ — всичко, каквото пожелаешъ, може да ти се даде. Що е вѣчността? — Вѣчността реализира всички противорѣчия, които съществуватъ въ свѣта. Тя примирява, т. е. тя съгласува плюса и минуса въ свѣта.

Казвамъ: въ сегашния си животъ вие трѣбва да разбирате закона на бждещето. Нѣкой страда, защото е вързанъ. Щомъ е вързанъ въ тѣлото си, той не трѣбва да страда. Тѣлото е на Бога, и Той самъ ще го развърже. За какво сж дадени ржцѣтъ на човѣка? — Да пише. За какво му е дадена главата? — Да мисли, да съчинява поезия. Ако трѣбва да пишешъ, пиши; ако трѣбва да пѣешъ, пѣй; ако трѣбва да свиришъ, свири; ако трѣбва да копаешъ, копай; ако трѣбва да работишъ, работи; ако трѣбва да ходишъ, хо-

ди! Всѣка работа, сама за себе си, е важна споредъ закона на Божията Мждростъ, на която Любовьта и Истината сж служители. Всѣка работа, колкото и микроскопическа да е, тя е свещена. Ако завържешъ връзките на общата нѣкому, ти си извършилъ велика работа; ако си далъ нѣкому чаша вода, ти си извършилъ велика работа. Ти можешъ да кажешъ нѣкому само една блага дума, но тази дума има толкова тежестъ, колкото милионитѣ думи въ сто тома, написани отъ нѣкой ученъ или философъ. Всѣка дума трѣбва да се каже на своето мѣсто. Ако нѣкой човѣкъ напише сто тома, които не сж на мѣсто, единъ день Богъ ще го натовари да носи тази своя тежестъ. Ще видите, какъ единъ день Богъ ще натовари всички писатели, които не сж писали на мѣсто, да носятъ своитѣ книги на гърба си — своя собственъ товаръ. Който е много натоваренъ, много е писалъ; който е малко натоваренъ, малко е писалъ. Нѣкой ще каже: слава Богу, че нищо не съмъ писалъ. Питамъ: знаете ли, какъвъ товаръ прѣдставляватъ всички ваши мисли и желаня, които сте реализирали и на които се дължи нещастieto въ свѣта? Какво ще правите съ този товаръ? Знаете ли, каква отговорност носите върху себе си?

Врѣме е вече да се ликвидира съ миналото. Вие създадохте голѣма катастрофа въ свѣта. Слѣдователно, както създадохте тази катастрофа, както вързахте свѣта, така трѣбва да го развържете. Кой ще развържете? Кой ще освободите? Затворитѣ трѣбва

да се отворятъ, и праведнитѣ да се пуснатъ на свобода. Добритѣ хора развързвайте! Добритѣ хора събуждайте! Онѣзи пъкъ, които сега влизатъ въ затворитѣ, тѣхното врѣме послѣ ще дойде.

И тъй, важно е сега да схващате основната мисль на живота — Мждростѣта. Какво правите вие? Искате да се осигурите, да се спасите. Оставете вашето спасение настрана. Казано е: „Когато Духътъ на Истината дойде, Той ще ви научи на всичко.“ И понеже този Духъ ще учи хората, и вие трѣбва да се учите. Това значи, когато Божественото дойде у насъ, то ще ни научи на всичко. Тамъ е силата на човѣка. Ако Богъ е съ насъ, кой ще бжде противъ насъ? Казваме: какво можемъ да направимъ ние? Нищо не можемъ да направимъ ние сами, но съ Бога, който е у насъ, всичко можемъ да направимъ. Казвате: кои сме ние? Ние, като хора, сме нѣщо подобно на животнитѣ; обаче, ние сме съработници на Бога, които ще завършимъ Неговата работа. Христось казва на ученицитѣ си: „Идете и проповѣдвайте моето учение, и азъ ще бжда съ васъ до скончанието на вѣка.“ „Даде ми се всѣка власть на небето и на земята“. По-нататкъ Христось казва: „Идете и проповѣдвайте! Ако ви затворятъ, азъ ще ви освободя. Ако ви биятъ, азъ ще се разправя съ тѣзи, които ви биятъ.“ Казвате: бѣдни сме, никой не ни дава пари. — Това зависи отъ васъ. Защо? — Защото всички банкери служатъ на Христа. Ако сте съ Христа, вие ще отидете при

нѣкой банкеръ, и той веднага ще стане и ще каже: заповѣдайте, има единъ записъ за васъ. Ако Христосъ не е съ васъ, този банкеръ ще ви каже: господине, нѣмамъ пари на разположение. Щомъ имате подписа на живия Господъ, на Христа, навсѣкждѣ ще ви приематъ; щомъ не ви приематъ навсѣкждѣ, помнете, че Христосъ не е съ васъ. Ако се карате и не се разбирате, Христосъ не е съ васъ. Ако се карате и биете, но се разбирате, Христосъ е съ васъ. Той казва: карайте се, бийте се, масажирайте се, налагайте се по всички правила, но трѣбва да разбирате, защо се биете.

Нѣкой страда, че има ревматизъмъ, главоболие или друго нѣщо. Казвамъ: това е една трудна задача, която трѣбва да разрѣшите. И затова казвамъ: блажени страдащите; блажени, които иматъ боленъ стомахъ; блажени, които страдатъ отъ главоболие; блажени, които нѣматъ пари; блажени, които сж бездомници; блажени, които гладуватъ. Въ това седи смисъла на живота. По-нататкъ казвамъ: щастливи сж онѣзи, които иматъ кжща; щастливи сж онѣзи, които ядатъ; щастливи сж онѣзи, които учатъ. Значи, онѣзи, които нищо нѣматъ, сж блажени; онѣзи, които иматъ, сж щастливи. По това, именно, се отличаватъ блаженитѣ отъ щастливитѣ. Щастливиятъ не може да стане нещастенъ; блажениятъ е винаги блаженъ. Защо? — Понеже нѣма какво да му се вземе. Щастливиятъ, понеже има много нѣща, като изгуби това, което има, той става нещастенъ. За-

това, именно, блаженитѣ седатъ по-горѣ отъ щастливитѣ.

Сега, като слушате тѣзи блаженства, вие се смѣете. Азъ наричамъ този смѣхъ свещенъ. Свещениятъ смѣхъ се прѣдизвиква отъ това, когато ние искаме да се освободимъ отъ нѣщо неестествено въ себе си, отъ нѣкаква несгода въ свѣта. Свещениятъ смѣхъ показва, че човѣкъ се освобождава отъ нѣщо неприятно. Човѣкъ, като се посмѣе малко, олеква му, състоянието му се промѣня, както на прашния барабанъ олеква отъ праха, като го удари барабанчикътъ. Дойде ли ти нѣкаква скръбъ или страдание, посмѣй се малко.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бжде и на небето; каквото развържете на земята, развързано ще бжде и на небето.“ Законътъ е слѣдниятъ: каквото вържете въ себе си, ще бжде вързано и горѣ; каквото развържете въ себе си, ще бжде развързано и горѣ. Затова, вържете нѣщо въ себе си, а друго развържете. Каквото направите въ себе си, ще бжде направено и горѣ. Въ това седи вашата сила. Всѣки день трѣбва да вържете нѣщо и да развържете нѣщо. Скаралъ си се съ нѣкого. Значи, свързалъ си се. Какво трѣбва да направишъ? Срещни този човѣкъ, пригърни го, цѣлуни го, раздрусай го, кажи му: не ми се сърди! Въ това седи силата на човѣка. Тѣй щото, разсърдишъ ли се съ нѣкого, не ходи да му искашъ извинение, но хвани го, пригърни го, цѣлуни го отъ едната, отъ другата страна. Речете ли да се извинявате, това сж официалности, това

сж фарисейщини. Направилъ си грѣшка. Вземи четката, като художникъ, и поправи погрѣшката си. Кажи: не зная, какъ направихъ погрѣшката, но трѣбва да я поправя. Като поправишъ погрѣшката си, направи едно угощение, покани всичкитѣ си приятели и кажи: много съмъ радостенъ, ще ви дамъ банкетъ. Защо? — Защото изправихъ една своя грѣшка. Ако искате да бъдете ученици на новото учение, така трѣбва да постѣпвате. Казвате: хайде, да се примиримъ! Какъ ще се примирите? Дадохте ли банкетъ? Вие още банкетъ не сте дали, а казвате, че ще се помирите. До края на тази година всѣки отъ васъ ще даде банкетъ, че сте се помирили съ единъ отъ вашитѣ неприятели. Опитайте се да се помирите съ този, когото не можете да търпите, когото не искате да видите. Само по този начинъ ще опитате вашата сила.

Когато нѣкой иска да извърши една работа, но не успѣва, той казва: нѣмамъ условия. Какви условия искашъ? Казвамъ: и при вързването, и при развързването се изискватъ Божествени условия. Затова се изискватъ знания. Напримѣръ, когато нѣкой човѣкъ не може да прощава, той трѣбва да знае, кои сж причинитѣ за това. Причината, дѣто този човѣкъ не може да прощава, се дължи на това, че у него не е развитъ съотвѣтния центъръ, който се намира горѣ на главата. Този центъръ е свързанъ съ извѣстни космически сили. Ако този центъръ не е добрѣ развитъ у човѣка, той не може да прощава. Когато този центъръ е въ хармония съ други

сили, съ други центрове и способности, които дѣйствуватъ въ човѣшката душа, тогава и човѣкъ е готовъ да прощава. Ако този центъръ не е въ хармония съ другитѣ сили и способности въ човѣка, той и да иска да прощава не може. Това мѣсто на главата, отъ което зависи, дали човѣкъ прощава, или не, може да се събуди.

Прѣдставете си единъ мжжъ, който не може да прощава. Нека нѣкоя хубава жена, у която способността да прощава е силно развита, се докосне леко до главата на този мжжъ, дѣто е мѣстото на този центъръ, вие ще забѣлѣжите, че този човѣкъ моментално се промѣня. Той е готовъ вече да прости, даже да даде пари, или да направи нѣкаква голѣма жертва. Значи, тази хубава жена има противоположни чувства и енергии въ себе си въ сравнение съ тѣзи на дадения мжжъ, затова тя му подѣйствува въ благоприятенъ смисълъ. На сжщото основание, по обратенъ пжтъ, вие можете да заставите нѣкой човѣкъ да не прощава. Какъ? Пратете при него нѣкоя грозна жена, въ която способността да прощава не е развита, и я накарайте да пипне този центъръ на главата у мжжа. Този човѣкъ моментално се измѣня, той вече не е готовъ да прощава. Това сж закони, които дѣйствуватъ въ живота. На тѣзи закони ние всѣки день ставаме жертва. Наблюдавайте, да видите, какъ се проявяватъ тѣзи закони въ самитѣ васъ. Ставайте сутринъ бодри, весели, добрѣ разположени. Не се минава единъ часъ, вие вече не сте разположе-

ни, сърдите се за нѣщо. Дайте си отчетъ, отговорете си философски, коя е причината за това нѣщо. Богъ е сжщъ по отношение васъ, съ нищо не се е измѣнилъ. Ангелитѣ сж сжщи, а само вие сте недоволни. Коя е причината за вашето недоволство? Причината не е нито въ Бога, нито въ ангелитѣ, но вие сте въ дисхармония съ Божественитѣ сили. Вие си давате единъ, другъ отчетъ, но все ви мжчи нѣщо. Най-послѣ, по нѣкакъвъ начинъ успѣвате да възстановите отношенията си къмъ Бога, и веднага това, което ви мжчи, пада, а въ съзнанието ви се явява свѣтлина. У хора, които не могатъ да прощаватъ, очитѣ потъмняватъ; тѣ сж винаги недоволни. Тѣзи пкъ, които лесно прощаватъ, иматъ свѣтълъ погледъ; тѣ сж винаги доволни.

И сега, ако вие не се запознаете съ вжтрѣшната психология на живота, ще останете въ голѣмо невѣжество. Когато слънцето изгрѣва, прѣдъ насъ се разкрива нова областъ. То ни дава възможность да видимъ всичко, което въ тъмнината, въ невѣжеството не можемъ да разберемъ и научимъ. Върху тѣзи въпроси, които разглеждаме сега, ние можемъ да разискваме само днесъ, при днешната слънчева енергия. Утрѣ ще се разглеждатъ съвсѣмъ други въпроси. Свѣтлината, която ни се изпраща отгорѣ, мислитѣ, които възприемаме отъ невидимия свѣтъ и желанията, които имаме въ себе си днесъ, всичко това се дължи на участието, което висшитѣ сжщества взиматъ, за да ни повдигнатъ. И ако ние не работимъ съ тѣхъ заедно, нѣма да имаме

дълъ въ извършената отъ тѣхъ работа. Ако ги слушате, тѣ ще ви научатъ, какво да правите, какво да говорите. Невъзможнитѣ нѣща за човѣка сж възможни за Бога. Съзнание се изисква отъ всички! Вие трѣбва да разбирате живота разумно, понеже той не може да се измѣни заради васъ. Като казвамъ, че животътъ не може да се измѣни, разбирамъ, че споредъ законитѣ, които Богъ е създалъ, животътъ, наистина, е неизмѣненъ. Щомъ е така, ние трѣбва да изучаваме тѣзи закони и да се приспособяваме къмъ тѣхъ, а не законитѣ да се нагаждатъ къмъ насъ. По този начинъ ние ще се приближимъ до опитната страна на живота.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бжде и на небето; каквото развържете на земята, развързано ще бжде и на небето.“ Сега, онѣзи отъ васъ, които могатъ да помагатъ, трѣбва да помагатъ; които могатъ да учатъ, трѣбва да учатъ. Отъ всинца ви се изисква ново знание: не какво е казалъ нѣкога Мойсей, нито какво сж казали прѣди нѣколко хиляди години пророцитѣ, нито какво е казалъ прѣди 2,000 години Христосъ. За насъ е важно това, което сегашниятъ животъ ни носи; за насъ е важно това, което сега Мойсей говори; за насъ е важно това, което сега пророцитѣ говорятъ; за насъ е важно това, което сега Христосъ говори; за насъ е важно това, което Богъ сега ни изявява. Условиата прѣди 2,000 години сж били едни, а сега сж други. Слѣдователно, ние трѣбва да съгласуваме нашето минало съ настоящето, понеже

миналитѣ погрѣшки се изправятъ само въ настоящето. Ние не трѣбва да съгласуваме сегашното си вѣрую съ вѣруето на миналото. Напротивъ, ние трѣбва да съгласуваме миналото си съ сегашното, т. е. нашиятъ дѣтински животъ трѣбва да съгласуваме съ живота, който сега имаме, когато сме станали по-възрастни. Затова, именно, всички трѣбва да имате широта, просторъ въ душитѣ си, да прощавате. Нѣма по-велико нѣщо отъ това, човѣкъ да прощава, както Богъ изисква. Това е великъ законъ.

Човѣкъ трѣбва да учи, както Богъ изисква; той трѣбва да обича Истината, както Богъ изисква, както небето изисква. Подъ думата „небе“ азъ разбирамъ всички съвършени сжщества, които сж завършили своето развитие. Тѣ иматъ силно желание да помогнатъ на всички, които искатъ да минатъ по тѣхния пжтъ. Тѣ идатъ да ви посрещнатъ на пристанището, както онѣзи, които ви обичатъ, идатъ да ви посрещнатъ, когато чуватъ, че па-раходътъ пристига на пристанището. Въ този случай Любовта прави връзка между васъ и висшитѣ сжщества. За кого ви посрѣщатъ? Тѣ ви посрѣщатъ за онова Велико Общо Начало, което живѣе, както у тѣхъ, така и у васъ. Тѣ посрѣщатъ Бога, който живѣе у васъ; и вие посрѣщате Бога, който живѣе у тѣхъ. Когато посрѣщашъ нѣкой човѣкъ, ще го посрещнешъ заради Бога, който живѣе у него. Когато прощавашъ на нѣкой човѣкъ, ще му простишъ заради Бога, който живѣе у него; когато залюбишъ нѣкой човѣкъ, ще

го залюбишъ заради Бога, който живѣе у него. Нѣмашъ ли тѣзи разбирация, нищо не можешъ да постигнешъ.

Казвамъ: вие трѣбва да дойдете до истинското знание. За тази цѣль трѣбва да имате единъ ключъ. Ако нѣмате елементарнитѣ познания, ако нѣмате необходимия за тази цѣль ключъ, вие ще изпаднете въ вжтрѣшно противорѣчие, въ вжтрѣшни погрѣшки. Ако дамъ всѣкому отъ васъ по единъ милионъ стерлинги, какво ще направите? Тукъ ще останатъ най-много десетъ души, а всички останали ще тръгнатъ по свѣта: нѣкои ще ударятъ на ядене и пиене; други ще отворятъ фабрики; трети ще купуватъ и продаватъ и т. н. И ако ви повикатъ да дойдете на класъ, вие ще кажете: сега сме много заети, нѣмаме врѣме. Когато бждемъ по-свободни, тогава ще дойдемъ. Досега вие сте били търговци, но сте изяли всичкото си богатство, и затова сте дошли да учите. Като свършите този курсъ, пакъ ще ви кредитиратъ, пакъ ще отидете въ свѣта, да видятъ тамъ, какво сте усвоили отъ Божественото. Това, което учите, трѣбва да го приложите.

И тѣй, не се спирайте върху личния животъ. Не е важно, дали вашата личностъ е съ нѣщо засегната. Важно е, дали хората почитатъ Любовта, Мждростъта и Истината. Освѣнъ това, важно е още, дали името Божие царува въ свѣта, и дали хората се подчиняватъ на Божия законъ. Ако човѣкъ се подчинява на Божия законъ, неговата личностъ ще бжде свещена; не се ли подчинява,

и личносттата му нѣма да бжде свещена. Като зачитаме този законъ и му се подчиняваме, ние ще внесемъ въ съзнанието си мисълъта, че трѣбва да станемъ проводници на великата Божия мисълъ. Всички трѣбва да станемъ фарове, да светимъ. Ние трѣбва да бждемъ като съврѣменнитѣ топове, въ които, като турятъ граната и запалка, да стане силно избухване, вслѣдствие на което гранатата, т. е. мисълъта да отлети далечъ, да раздруса въздуха наоколо, и всички да познаятъ, че тази мисълъ е Божествена, а не човѣшка.

Сега, вашитѣ разбирания трѣбва да бждатъ широки, въ хармония съ общия законъ. Запримѣрь, като влѣзете въ нѣкой университетъ, вие трѣбва да зачитате неговитѣ закони; като влѣзете въ нѣкоя гимназия, вие трѣбва да зачитате нейнитѣ закони; като влѣзете въ нѣкоя държава, сжщо тѣй трѣбва зачитате установенитѣ отъ нея закони. На сжщото основание, като влѣзете въ духовния свѣтъ, и тамъ трѣбва да зачитате законитѣ. Ако вие не зачитате законитѣ на държавата, и ако тя отъ своя страна не зачита законитѣ на друга държава, какво може да се постигне? — Нищо. Разбирания сж това!

Казвате: какъ да завързваме и да развързваме? Христосъ казва: „Дѣто сж двама или трима събрани въ мое име, тамъ съмъ и азъ.“ Значи, ако Христосъ е между васъ, и вие ще знаете, какъ да вързвате и развързвате. Сега прѣвеждамъ: ако между вашитѣ мисли и желания се наредятъ и Христовитѣ мисли и желания, вие всичко можете да на-

правите; ако между вашата любовь дойде Христовата Любовь, вие всичко можете да направите; ако между вашето знание дойде Христовото знание, вие всичко можете да направите.

Слѣдователно, каквото вързвате, вързвайте разумно, а не глупаво. Вързвайте разумно, развързвайте разумно! Учете разумно! Обичайте сѣ разумно! Ходете разумно! Всичко правете разумно! Това е задачата на ученика, който е призванъ въ сегашния вѣкъ да служи на новата епоха, на новата ера, която настава. Само по този начинъ и вие ще можете да реализирате всичкитѣ си желанія. Нѣма да остане нито едно ваше желание, което да не се реализира, но при условие, щото това желание да бжде въ съгласие съ желаніята на всички свършени същества.

Сега, като на ученици, азъ ви пожелавамъ да вързвате и да развързвате разумно. Пожелавамъ ви още да бждете свободни, да учите добръ, да ходите въ пѣтя на Истината. И втори пѣтъ, като ви срещна, всички да бждете запалени свѣщи!

*

II. Бесѣда отъ Учителя, държана на 13 юли, 1930 г. Изгрѣвъ.

ЧРЪЗЪ НЕГО СТАНА.

„Всичко чрѣзъ Него стана; и което е станало, нищо безъ Него не стана.“*).

Въ живота на човѣка е потрѣбна поне една опорна точка. Човѣшкото съзнание се събужда, когато има опорна точка. Когато човѣкъ изгуби своята опорна точка, тогава всички негови прояви — мисли, желанія, дѣйствия, сж разпокжсани, безсъзнателни, или тѣй наречени свободни, безволеви. Вие си задавате въпроса: тогава, какъ трѣбва да постжпимъ практически, отдѣ да започнемъ?

„Всичко чрѣзъ Него стана.“ Има нѣщо у човѣка, чрѣзъ което всичко е станало. То е прѣдпоставка, аксиома, която не може да се доказва, но се приема наготово. Човѣкъ трѣбва да приеме тази аксиома на основание на законитѣ въ науката. Ти започвашъ нѣкаква работа, но непрѣменно трѣбва да прѣдпоставишъ нѣщо, което да приемешъ абсолютно, безъ никакво съмнѣние. Ако не приемешъ тази прѣдпоставка, нищо нѣма да направишъ. Казвашъ: какво трѣбва да правя?

„Всичко чрѣзъ Него стана.“ Щомъ всичко чрѣзъ Него е станало, Той казва, какво трѣбва да направишъ днесъ. Въ Неговия планъ всичко е прѣдвидено. Щомъ не знаешъ, какъ

во да правишъ, ти си въ безсъзнателния животъ. Щомъ знаешъ, какво да правишъ, ти си въ съзнателния животъ. Подъ самосъзнателенъ животъ ние разбираме етапъ на животнитѣ; подъ съзнателенъ животъ разбираме етапъ на хората, а като се говори за свърхсъзнателенъ животъ, разбира се етапъ на ангелитѣ. Слѣдователно, съзнанието на животнитѣ е на по-низко стъпало отъ нашето. Вслѣдствие на това мислитѣ на животнитѣ сж въ зависимостъ отъ нашитѣ мисли. Животнитѣ правятъ всичко, каквото ние помислимъ. Ти намислишъ да откраднешъ нѣколко черешки отъ нѣкое дърво и току-вижъ — нѣкоя птичка възприеме твоята мисль: кацне на една череша и си открадне нѣколко черешки. Кой може да хване тази птичка на черешата? По кой законъ ще я сждятъ? Кой стражарь ще тръгне да я гони?

Казвамъ: всички наши мисли се проектиратъ въ съзнанието на по-низкостоящитѣ отъ насъ сщества. Единъ день, когато нашитѣ мисли се реализиратъ, тѣ ще се върнатъ по обратенъ пжть къмъ насъ, и ние ще разберемъ, каква пакость сами сме си направили. Отъ насъ зависи и положението на животнитѣ. Ако ние мислимъ разумно, и тѣ ще постъпватъ разумно. Въ този смисль казвамъ: хората сж свободни да крадатъ, но единъ день, когато животнитѣ започнатъ да крадатъ и да ядатъ тѣхния трудъ, тѣхната работа, както скакалцитѣ изяждатъ нивитѣ, само тогава тѣ ще разбератъ, какво сж направили.

И тъй, първото положение: дръжте въ ума си мисълта, че „всичко чрѣзъ Него стана.“ Приемете тази мисълъ като аксиома, защото има нѣщо разумно въ живота, на което човѣкъ трѣбва абсолютно да се подчинява. Искашъ да направишъ нѣщо — не бързай! Допитай се до разумното начало въ себе си, трѣбва ли да направишъ това нѣщо, или не. Казвашъ: искамъ да се проявя. Попитай разумното начало въ себе си, да се проявишъ ли, и по какъвъ начинъ да се проявишъ. Въ какво седи проявлението на човѣка? Да допуснемъ, че нѣкоя мома иска да се прояви. Азъ взимамъ формитѣ такива, каквито сж, безъ да турямъ друго нѣкакво съдържание въ тѣхъ. Когато нѣкоя мома иска да се прояви, това подразбира, че тя иска да се облѣче хубаво, и дѣто мине, на всички да обърне внимание. Тръгне по улицитѣ — никого не срѣща. Отиде на хорото, и тамъ нѣма хора. Всички сж отишли на работа. Тя ходи тукъ-тамъ, разхожда се, но онзи, за когото се е облѣкла, не е тамъ, нийдѣ не го срѣща. И съврѣменитѣ хора понѣкога мязатъ на тази мома, която се е облѣкла хубаво, но не срѣща своя любимъ. Облѣкатъ се съ най-новата си идея и тръгватъ на хорището. Като не срещнатъ това, което търсятъ, тѣ казватъ: не стана тази работа! Защо? — Защото гайдарджията го нѣмаше. Тѣзи, които трѣбваше да играятъ на хорото, сж отишли по своята работа.

Общата работа въ свѣта е Божествена. Това, върху което всички хора едноврѣ-

менно се съгласяватъ, е Божествено. Човѣшката работа съставлява срѣдоточие въ живота, въ което всички органи се събиратъ. Докато всички органи се събиратъ въ това срѣдоточие, дотогава всички работи вървятъ добръ. Единъ день, обаче, когато или ржката, или прѣститѣ само, или ушитѣ, или очитѣ, или другъ нѣкакъвъ удѣ кажатъ, че иматъ особено мнѣние върху живота, и се отдѣлятъ отъ общия организъмъ, ние усѣщаме, че у насъ настава нѣкаква вжтрѣшна дисхармония. Сжщото нѣщо става и въ различнитѣ общества. Нѣкой отъ членовѣтѣ на дадено общество казва: азъ съмъ на особено мнѣние. Добрѣ, бжди на особено мнѣние, но запитай се първо, дали твоего особено мнѣние е въ хармония съ Божественото у тебе. Ако е въ хармония, въ природата ще се забѣлѣжи единъ малъкъ придатъкъ. Когато врѣмето се подобрява, въ термометъра, както и въ барометъра, се забѣлѣзва извѣстно повдигане на живака, което показва, че има малка придобивка. За да се придобие нѣщо ново въ живота, непрѣменно извѣстна енергия трѣбва да се влѣе, да се придаде къмъ това, което първоначално е било. Напримѣръ, ако въ термометъра се вложи извѣстно количество енергия, която повдига живака, непрѣменно и въ барометъра става сжщото повдигане на живака. Слѣдователно, щомъ нѣкоя мисль е Божествена, тя винаги прѣдизвиква повдигане на живака въ термометъра на вашето сърце и въ барометъра на вашия умъ. Щомъ въ вашитѣ термометри не става никакво повди-

гане, а напротивъ, забѣлѣзва се спадане на живака у тѣхъ, това показва, че имате отрицателни мисли. Прѣдставете си, че вие туряте на огъня бобъ, искате да го сварите много добрѣ. Обаче, забѣлѣзвате, че вашиятъ термометъръ спада на 10^0 подъ нулата. При това положение, колко време трѣбва да държите боба на огнището, за да заври? Колкото и да седи бобътъ на огнището, той нѣма да заври, защото при тази температура огънятъ не може да гори. Обаче, повдигне ли се температурата на водата до 100^0 , вие ще знаете, че при тази температура и при съответно ней налѣгане, слѣдъ единъ часъ най-много, ще имате добрѣ сваренъ бобъ.

И тъй, животътъ придобива смисълъ само въ Божественитѣ прояви. Когато изпаднешъ въ безизходно положение, нѣмашъ опорна точка, не знаешъ вече, какво да правишъ, ти започвашъ да мислишъ едно, второ, трето, искашъ по своему да създадешъ своя свѣтъ. За да създадешъ свой свѣтъ, ти непрѣменно трѣбва да имашъ образци. Имате ли образци? Нѣмате. Понѣкога малкитѣ хора сж много смѣшни, когато искатъ да станатъ по-умни отъ Бога и отъ природата. И затова, слушате нѣкой да казва: азъ ще създамъ нѣщо. — Какво ще създадешъ? — Ще нарисувамъ единъ образъ. Питамъ: ако единъ художникъ се роди самъ въ свѣта, безъ никакви образци, какво ще може да нарисува той? Ако нѣма образци, той нищо не може да нарисува. Всѣки художникъ трѣбва да има

модели, отъ които да рисува. Нѣкой казва: азъ трѣбва да обичамъ! И когато проявявате любовта си, пакъ трѣбва да имате модель. За да обичашъ, ти трѣбва да имашъ модель прѣдъ себе си. Казвате: ние можемъ и безъ модели да обичаме, т. е. безъ обекти. Азъ искамъ да ви обърна вниманието на това, че Любовта не е отъ материаленъ характеръ. Тя не спада къмъ врѣменнитѣ прояви на живота. Любовта е извънъ врѣмето. Тя е най-реалното нѣщо въ живота — нито се губи, нито се създава. Любовта не може да се хване. Тя е непрѣривно течение. Всѣки, който има любовъ въ себе си, все може да направи нѣщо. Нѣкой казва: азъ не чувствувамъ никаква любовъ. Ако нагласишъ съзнанието си въ хармония съ Божественото, ти можешъ веднага да почувствуваешъ любовта на цѣлото Битие. Казано е: „Богъ е Любовь.“ Значи, ангелитѣ горѣ иматъ любовъ, и сжществата на земята сжщо иматъ любовъ. Щомъ нѣкой човѣкъ каже, че той не познава Любовта, това показва, че неговото съзнание не е въ хармония съ Божественото, вслѣдствие на което той се чувствува нещастенъ. Нещастieto на хората произтича отъ факта, че тѣхното съзнание не е въ хармония съ Божественото. На какво се дължи това? — Нѣкакъвъ брѣмбаръ е влѣзълъ въ ума имъ.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ, да видите, какво прѣдставляватъ брѣмбаритѣ, които хората сами създаватъ. Единъ день ученицитѣ отъ единъ американски колежъ рѣшили да изпитатъ своя професоръ по зо-

ология, доколко той познава тънкоститѣ на своя прѣдметъ. За тази цѣль тѣ рѣшили да комбиниратъ единъ особенъ видъ брѣмбаръ, съставенъ отъ части, взети отъ разни видове брѣмбари. Така, тѣ взели главата отъ единъ брѣмбаръ, крачката отъ другъ, крилцата отъ трети, трупчето отъ четвърти, и отъ тѣзи отдѣлни части съставили цѣль брѣмбаръ, който поднесли на своя професоръ съ думитѣ: господинъ професоре, намѣрихме особенъ екземпляръ брѣмбаръ, но не знаемъ, какъ да го класифицираме. Професорътъ имъ отговорилъ: това е хѣмбѣкъ, т. е. вашъ брѣмбаръ, вие сами сте го създали. Той не се отнася къмъ никоя категория на брѣмбаритѣ. И вие сега ще създадете подобенъ брѣмбаръ въ ума си и ще кажете: защо Господъ тури този брѣмбаръ въ ума ни? Господи, какво да правимъ сега съ този брѣмбаръ? Къмъ коя категория на брѣмбаритѣ да го причислимъ? Господъ ще ви запита: защо отрѣзахте главата на живия брѣмбаръ, за да създадете този хѣмбѣкъ?

Казвамъ: това е противорѣчие, наистина, но цѣлиятъ животъ е пѣленъ съ редъ противорѣчия, на които вие трѣбва да правите правилни прѣводи. Напримѣръ, често дохождатъ при мене сестри и братя да се оплакватъ, че еди-кой си билъ невнимателенъ, студень къмъ тѣхъ. Като дойдатъ при мене, тѣ сами седатъ по 2—3 часа, разказватъ, каквото трѣбва и не трѣбва, безъ да бждатъ поне малко внимателни въ това, че азъ имамъ нѣкаква важна работа и нѣмамъ свободно врѣме да изслушвамъ.

тѣхнитѣ оплаквания. Тѣ не разбиратъ, че изпадатъ въ сѣщото положение, както онѣзи, отъ които се оплакватъ. Щомъ нѣкой човѣкъ е студенъ къмъ васъ, придайте му малко топлина. Какъ? — Като накладете подъ него малко огънь. Еди-кой си нѣмалъ добри обръщения къмъ васъ. Дайте му една кесия съ златни звонкови монети, и ще видите, какви хубави отношения ще има той къмъ васъ. Оплаквате се още, че еди-коя си сестра не ви посѣщавала. Казвамъ: направете една хубава баница, нагответе най-хубавото и вкусно ядене, изпратете ѝ единъ автомобилъ и я поканете, да видите, нѣма ли да ви посети.

Азъ забѣлѣзвамъ, че нѣкои отъ новитѣ хора мязатъ на царски синове, иматъ високо мнѣние за себе си. Срѣщамъ една сутринь едно куче, което върви съ увиснала надолу опашка и си казва: не знамъ, какво да правя. Тази работа нѣма да я бжде! Като ме видѣ, то погледна къмъ мене, възприе мисълта ми, вирна опашка нагорѣ, тръгна напредъ и си каза: ехъ, и азъ мога да мисля, като тебе. Въ това врѣме срѣщу кучето излѣзоха 4—5 дѣца, взеха камъни отъ улицата и започнаха да го замѣрватъ. То почна да квичи и избѣга, съ увиснала надолу опашка. Докато вървѣше съ мене, кучето искаше да ми покаже, че и то може да направи нѣщо, но като го погнаха дѣцата, излѣзе, че то не може да направи това, което искаше. Защо? — Защото дѣцата го биятъ. Като отминаха дѣцата, кучето дойде при мене и ми каза: тѣзи дѣца не сж тѣй благородни, като тебе. Какво има?

— го попитахъ азъ. То кротко се приближи къмъ мене и започна да се умилква. Азъ го погалихъ малко и му казахъ: ти трѣбва да бждешъ умно куче, защото, като тебе, има много дѣца съ вирнати опашки. Съ вирната опашка работа не става. Съ този умъ ти нищо не можешъ да направишъ. Докато носишъ този умъ, дѣцата могатъ да ти пукнатъ главата. Сжщото нѣщо се отнася и до хората. Често условията въ живота могатъ лошо да ви изненадатъ. Разумнитѣ хора, като разбиратъ това, избѣгватъ условията, които могатъ да ги изненадатъ. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ седи на пжтя, дѣто минава натоварена кола. Какво трѣбва да направи той? Ако е разуменъ, той трѣбва да се отбие на страна. Не е ли разуменъ и не се отбие, колата ще го прѣгази. Това сж положения, съ които се обяснява истинскиятъ животъ.

Истинскиятъ животъ започва съ движения. Има съзнателни и несъзнателни движения. Ако движенията на човѣка не сж въ зависимостъ отъ съзнанието му, той нищо не може да направи. Неволнитѣ, несъзнателнитѣ движения сж извънъ човѣшкото съзнание. Нѣкой човѣкъ има обичай да се почесва по носа, задъ ухото, нѣкждѣ по главата, безъ да разбира смисъла на тѣзи движения. Щомъ не разбира тѣзи движения, той напразно иждивява енергията си. Ако ги разбира и върши съзнателно, тѣзи движения ще му помогнатъ при много трудни моменти на живота.

Казвамъ: като ученици, вие трѣбва да разбирате съзнателнитѣ движения въ себе си;

послѣ трѣбва да разбирате съзнателнитѣ движения на животнитѣ, докато дойдете до положение да разбирате съзнателнитѣ движения на човѣка, изобщо. Най-първо трѣбва да бъдете господари на своето тѣло. Човѣкъ, който не е господарь на своето тѣло, не може да бъде господарь и на външнитѣ условия. Защо? — Защото външнитѣ условия се подчиняватъ на господаря на органиѣ. Вие можете да срещнете нѣкакво прѣпятствие на пътя си, но ако заповѣдате на ржцѣтѣ си, тѣ ще бъдатъ силни да дигнатъ това прѣпятствие. Ако не заповѣдате на ржцѣтѣ си, тѣ ще бъдатъ слаби, не ще могатъ да прѣмахнатъ прѣпятствието отъ пътя ви, и вие ще чакате да мине този или онзи човѣкъ, да го дигне. Съ това вие ще изгубите много врѣме. Движенията, които ние правимъ, иматъ външна, видима или материална страна, а същеврѣменно иматъ и невидима, духовна страна. Запримѣрь, движенията на ржцѣтѣ и на краката си ние наричаме материални, но същеврѣменно тѣ прѣдставляватъ съзнателни актове на ангелитѣ. Ако знаете сжщинскитѣ причини за движението на ржцѣтѣ и на краката си, само съ едно драсване на перото вие бихте разрѣшили всички мжчнотии въ живота, както и самия животъ. Напримѣрь, като дигашъ ржката си нагорѣ, въ това движение вече е опрѣдѣлено, каква работа трѣбва да свършишъ и какъ да я свършишъ. Щомъ дигашъ ржката си съзнателно, ако трѣбва да учишъ, ти ще знаешъ, отдѣ да започнешъ; ако трѣбва да рисувашъ, ще знаешъ, отдѣ

да започнешъ; ако си сиромашъ, ще знаешъ, дѣ трѣбва да отидешъ. Ти дигашъ ржката си и не знаешъ, какво да правишъ и дѣ да отидешъ. Ученъ човѣкъ си, носишъ подъ мишцата си свещената книга, въ която е вложено щастието на твоя животъ, но не можешъ да четешъ по нея, не я разбирашъ.

Сега, срѣща ви нѣкой човѣкъ въ гората и казва: горѣ ржцѣтъ! Вие не знаете значението на тѣзи думи. Когато каже „горѣ ржцѣтъ“, този човѣкъ иска да бжде свободенъ, да ви обере. Така прави и дяволтъ. Той дойде при васъ, каже ви „горѣ ржцѣтъ“, обере ви и си замине. Когато нѣкой разбойникъ или апашъ те обере и те остави живъ, ти казвашъ: обра ме, но слава Богу, че останахъ живъ. При това положение никой не те държи отговоренъ. Обаче, когато дяволтъ те обере, той ще те постави въ положение да направишъ нѣкакъвъ грѣхъ. Въ този случай вече ти си отговоренъ за своитѣ дѣйствия. Когато обиратъ единъ човѣкъ, сжществуватъ двѣ различни положения: ако те обиратъ, т. е. ако ти си обраниятъ, самъ ще понесешъ отговорността. Обаче, ако си слуга при нѣкой богатъ господарь, който ти е далъ да носишъ паритѣ му и изъ пжтя те обиратъ разбойници, тогава господарьтъ ти ще те държи отговоренъ. Ти трѣбва да върнешъ паритѣ, които си изгубилъ. Сжщото нѣщо става и въ духовния свѣтъ. Дойде дяволтъ при тебе и ти казва: горѣ ржцѣтъ! Ти дигнешъ ржцѣтъ си, и дяволтъ те обере, но въ психическия свѣтъ тебе държатъ отговоренъ, а

не дявола. Значи, дяволътъ прави грѣхове, а тебе държатъ отговоренъ. Казвашъ : какво трѣбва да правя? Ти не трѣбваше да минавашъ прѣзъ този пѣтъ, дѣто има засада противъ тебе.

Единъ американски лѣкаръ ми разправяше една отъ своитѣ опитности въ Нью-Йоркъ. „Разхождамъ се изъ улицитѣ на Нью-Йоркъ, и, по едно врѣме, единъ апашъ ме спира и ми казва : моля, господине, имате ли да ми размѣните една сума? Имамъ нужда отъ дребни пари. — Извинете, нѣмамъ, господине. — Какъ тъй? Човѣшко е да услужите, когато Ви молятъ. Като взе да настоява, азъ схванахъ мисълта му. Той имаше намѣрение да ме обере. И въ това врѣме, докато азъ бъркамъ въ кесията да търся дребни пари, той ще я грабне отъ ржцѣтъ ми и ще избѣга. И слѣдъ това, иди го търси изъ Нью-Йоркъ!“ Понѣкога и дяволътъ постѣпва така съ васъ. Той дойде при васъ и казва : моля ви се, можете ли да ми размѣните една банкнота? Имамъ нужда отъ дребни пари. Вие казвате : чакай да направя едно добро! Бръквате въ кесията си да търсите дребни пари, но дяволътъ я грабва отъ ржцѣтъ ви и уфейква. Казвамъ : много отъ спороветѣ между васъ се дължатъ на това, че вие вадите кесиитъ си, за да размѣните пари на дявола, но той грабва кесията ви и бѣга.

Въ окултната школа не се позволяватъ безсъзнателни движения. Тамъ всѣка мисль трѣбва да бѣде строго опрѣдѣлена. Влѣзете ли въ нѣкое свето мѣсто, вашиятъ умъ трѣбва да бѣде заетъ изключително съ велики,

съ свѣтли мисли. Тъй щото, каквото става, кажете: „Всичко чрѣзь Него стана!“ Въ човѣка има Божествено Начало, чрѣзь което всичко става. Той може да не знае, кое е Божественото, но това нищо не значи. Нима ученикътъ, който отива на училище да учи, знае, какво ще прѣподава учителятъ му? Той не знае, какво ще прѣподава неговиятъ учителъ, но трѣбва да влѣзе въ класа, да седне на мѣстото си и съ всичкото си търпѣние да чака, учителятъ да прѣподаде урока. Учителятъ има свои начини, методи на прѣподаване, които ученикътъ не знае. Работата на ученика е само да учи. Като усвои I отдѣление, той минава въ II, послѣ въ III и най-послѣ въ IV отдѣление. Ученикътъ минава отъ отдѣление въ отдѣление, отъ класъ въ класъ, както тоноветѣ въ музиката вървятъ послѣдователно, единъ слѣдъ другъ, или, както художникътъ туря една боя слѣдъ друга, докато нарисува цѣлата картина.

Казвате: ние знаемъ всички тия нѣща. Щомъ ги знаете, нарисувайте единъ човѣшки образъ! Вие нарисувате какъвъ и да е образъ и мислите, че това е голѣмо изкуство. За да може единъ образъ да прѣдставлява нѣкакво изкуство, въ него трѣбва да изпжкватъ тѣзи отличителни чърти, съ които природата го е създала. Ако не можешъ да схванешъ отличителнитѣ чърти на едно лице и не можешъ да ги нарисувашъ, ти не си художникъ. Напримѣръ, очитѣ у нѣкои хора сж много изпжкнали, у други — много вдлъбнати, у трети — много отворени и т. н. Когато прѣкарате

една хоризонтална линия прѣзъ очитѣ, отъ голѣмината на жглитѣ, които се образуватъ подъ и надъ тази линия, се опрѣдѣля характерътъ на човѣка. Ако жгълтъ, който се образува, е остъръ, този човѣкъ не може да бжде нито кроткъ, нито спокоенъ. Ако имате отношения съ този човѣкъ, той цѣлъ день ще ви вари, ще ви пече на огъня, както вие варите и печете яденето. Ако главата на нѣкой човѣкъ е тѣсна при ушитѣ и на темето горѣ, на този човѣкъ вие не можете да разчитате. Той и да иска да свърши нѣкаква работа, не може, нѣма сили да устои на нея. Ще видите, че той оставя работата на половина. Главата на това мѣсто трѣбва да бжде най-малко 15 см. широка. Ако пѣкъ главата на нѣкой човѣкъ задъ ушитѣ е несъразмѣрно развита въ сравнение съ другитѣ ѝ центрове, у такъвъ човѣкъ е силно развито чувството на страха, както у животнитѣ. Вслѣдствие на това чувство, краката на много животни се силно продължаватъ. Страхътъ е най-високото чувство, до което животнитѣ сж се домогнали. Човѣкъ, у когото чувството страхъ е силно развито, той мисли само за себе си, за своя животъ; той не е човѣкъ на новитѣ идеи. Ако между линиитѣ на главата, на лицето и на ржката у човѣка нѣма правилни съотношения, такъвъ човѣкъ не може да устоява на новитѣ идеи. Още при първитѣ мжчноти, които срещне, той ще каже: това не е за мене. Мжчнотиитѣ могатъ да произтичатъ, както отъ самитѣ обстоятелства, така и отъ неразбиране законитѣ на природата.

Често мнозина се спиратъ да обмислятъ въпроса, дали пжтътъ, по който вървятъ, е правъ, или трѣбва да взематъ друга нѣкаква посока. Това сж обикновени разсжждения. За васъ е важно да знаете, какъ да прѣкарате днешния день. Този день е важенъ за васъ. Ако знаете, какъ да го прѣкарате, той ще опрѣдѣли останалитѣ дни прѣзъ годината. Има извѣстни съотношения, извѣстни вжзли въ природата, които ние наричаме съзнателни вжзли. Когато дойдете до единъ отъ тѣзи вжзли, вие трѣбва правилно да го разрѣшите, защото това опрѣдѣля вашето положение за дълъгъ периодъ отъ врѣмена и години.

За изяснение на тази мисль ще ви приведа слѣдния примѣръ. При единъ богатъ американецъ отиватъ нѣколко млади момчета за работа, всѣко отъ тѣхъ съ прѣпоржчително писмо. Американецътъ взима писмата на всички просители, прочита ги и намира, че всички сж много хубаво написани, но нито едно отъ тия момчета не го задоволява. Той ги погледва въ лицето и имъ казва: ще ви имамъ прѣдъ видъ. Най-послѣ влиза единъ младъ момъкъ, покланя се вѣжливо и още съ влизането си, хвърля погледъ изъ стаята, послѣ къмъ пода, дѣто вижда единъ листъ. Навежда се, дига листа отъ земята и се отправя къмъ господаря съ думитѣ: господине, азъ ида при васъ за работа, но нѣмамъ никакво прѣпоржчително писмо. Този младъ момъкъ не знаеше, че прѣпоржчителното му писмо бѣше той самъ. Той се прѣпоржча още съ повдигането листа отъ

земята. Американецътъ си казва: този младъ човѣкъ е за мене. Той обича чистотата, той може да въведе редъ и порядъкъ.

Казвамъ: ако способноститѣ въ областта на мозъка, дѣто се намира разумността, съзнанието на човѣка, не сж развити, той всѣкога ще се натъква на противорѣчия въ живота, и каквато работа започне, нѣма да я свърши. Прѣди всичко у васъ трѣбва да бждѣ развита способността да схващате формитѣ на нѣщата. Не можете ли да схващате формитѣ, вие не можете да имате и правилни разбирания. Щомъ знаете формитѣ на тѣлата, вие трѣбва да знаете и тѣхната тежестъ, да знаете, съ какво разполагате въ всѣки даденъ случай. И най-послѣ, вие трѣбва да знаете и обема на тѣлата. Ако единъ зидаръ нѣма понятие отъ формата, отъ тежестта и отъ обема на камънитѣ, съ които ще си служи, той нѣма да знае, дѣ и какъ да ги постави въ постройката. Затова, именно, когато отдѣлнитѣ камъни се спояватъ, трѣбва да се знае, въ какъвъ редъ и порядъкъ да се поставятъ. Който не знае да ги поставя, той ще създаде голѣма неправилностъ въ градежа. Слѣдъ като съградите една кжща, вие трѣбва да я боядисате. За боядисването ѝ вие трѣбва да разбирате цвѣтоветѣ, да имате въ себе си чувството на художникъ. Ако това чувство у васъ не е развито и се заемете съ боядисването на нѣкоя кжща, втори пжтъ никой нѣма да ви потърси. Ако сте художникъ, и това чувство у васъ не е добрѣ развито, каквато картина и да нарисувате, никой нѣма

да я хареса. Освѣнъ това, човѣкъ трѣбва да знае, какъ да съпоставя нѣщата. Всѣко нѣщо трѣбва да се постави на своето мѣсто, както числата въ математиката се поставятъ на своето мѣсто. Въ това отношение математиката спада къмъ тѣй нареченитѣ спомагателни способности у човѣка. Много отъ вашитѣ неприятности се дължатъ на това, че у мнозина тѣзи спомагателни способности не сж развити. Освѣнъ тѣзи, има и тѣй нареченитѣ литературни способности у човѣка. Литературнитѣ способности спадатъ къмъ музикалнитѣ. Между музиката и литературата има нѣщо общо. Всѣко нѣщо има опрѣдѣленъ тонъ, опрѣдѣленъ звукъ, който вие трѣбва да схващате. Въ този смисълъ всѣко живо сжщество има опрѣдѣленъ начинъ на ходене, на движение. Ако не разбирашъ тона, ритмуса на неговото движение, не може да има съединителна нишка между тебе и него, и тогава ти нито ще възприемашъ, нито ще давашъ.

Слѣдователно, когато почнемъ да боравимъ въ висшия свѣтъ, ще видимъ, че тамъ тонътъ е още по-добрѣ проявенъ. Ако не разбираме тона на Божествения свѣтъ и ритмуса на духовния свѣтъ, ние не можемъ да се молимъ, не можемъ да имаме съобщения съ възвишения свѣтъ. Отъ това гледище, молитвата е нагласяване съ съзнанията на висшитѣ свѣтове. Това нагласяване е подобно на нагласяване струнитѣ на цигулката. Цигуларьтъ първо настройва цигулката си и слѣдъ това вече започва да свири, споредъ правилата и законитѣ на музиката. Когато нѣкой пита, защо

трѣбва да се моли, то е все едно да пита, защо трѣбва да свири. Човѣкъ трѣбва да свири, за да дойде въ връзка съ съзнанието на природата, въ връзка съ висшия свѣтъ. Прѣди всичко, човѣкъ трѣбва да свири за себе си. По този начинъ той възприема музиката отъ висшитѣ свѣтове, а сжщо така я прѣдава. Ето защо, необходимо е всички религиозни общества да започватъ своята работа съ музика и пѣсень. Съ това тѣ обръщатъ внимание на възвишенитѣ сжщества отъ духовния свѣтъ, че искатъ да служатъ на Бога. Тѣзи сжщества се заинтересуватъ отъ тѣхъ и казватъ: нека слѣземъ, да видимъ, какво правятъ тия хора тамъ. Тѣзи сжщества, като помни отъ насъ, щомъ слѣзатъ на земята, винаги ни оставятъ по нѣщо: този остави нѣщо, онзи остави нѣщо, и работата трѣгва напредъ.

Казвате: живата религия не се нуждае отъ наука, нито отъ молитва, но само отъ мисль. Какъ можете да мислите безъ знания, безъ молитва? Ако разсжждавате по този начинъ, вие ще се намѣрите въ положението на евреитѣ, които, прѣди явяването на Мойсея, сж правила тухли въ Египетъ. Определено имъ е било тогава, по колко тухли на день трѣбва всѣки отъ тѣхъ да изработи. За тази цѣль, за изработване на тухлитѣ, Фараонътъ имъ давалъ и слама, и глина, и всички необходими пособия. Но впоследствие, когато тѣ започнали да изискватъ своето освобождение, Фараонътъ имъ отнелъ материалитѣ, както и всички останали пособия, при което имъ из-

исквалъ пакъ сжщото число тухли на день. То е все едно да ви заповѣда нѣкой да направите хлѣбъ, безъ да ви даде брашно, мая, вода и соль. Оттукъ вадимъ слѣдното заключение: да мислишъ, трѣбва да имашъ брашно, вода, соль, мая и най-послѣ запаленъ огънь, на който да туришъ всички тия елементи. По този начинъ само може да се свърши известна работа.

Казвамъ: ако вървите по стария пжтъ, макаръ и да сте въ нова обстановка, вие пакъ ще гледате, дано баща ви остави нѣкакво наслѣдство, да прѣкарате полесно живота си. Така разсжждаватъ и хората отъ старото учение. Нѣкой отъ тѣхъ, като забатачи много, казва: като се помоля на свети Никола, той все ще ми помогне, ще ми остави нѣщо за прѣживяване. Ти не разчитай на свети Никола, но разчитай на себе си. Ти трѣбва да знаешъ, че свети Никола, за да стане такъвъ, най-първо той е разчиталъ на себе си. И руснацитѣ разчитаха на свети Никола, но отидоха. Като дойдоха болшевицитѣ въ Русия, повече отъ три милиона народъ трѣбваше да излѣзе внъ отъ прѣдѣлитѣ на своето отечество. И ти, ако не мислишъ правилно, ще дойдатъ болшевицитѣ да турятъ редъ и порядкъ въ твоитѣ мисли. Какво трѣбва да правишъ? Ще мислишъ, прѣди още да сж дошли болшевицитѣ у тебе. Казвате: това е рускиятъ болшевикъ. — Оставете настрана руския болшевикъ. Питамъ: какво ще правишъ ти, ако рускиятъ болшевикъ дойде у тебе? Подъ „болшевикъ“ азъ разбирамъ всѣки, който дохожда въ дома ти,

разрушава старото и поставя новъ редъ и порядъкъ въ всичко. Когато дойдатъ разбойници въ нѣкоя къща, мислите ли, че слѣдъ като си заминатъ тѣ, всичко ще бжде въ редъ и порядъкъ? Обаче, това е само отрицателната страна на болшевизма. Той има и положителна страна.

Сжщото се отнася и до Бога. Често ние говоримъ, че Богъ е Любовь, благодать, милосърдие и т. н. Богъ е Любовь само за онѣзи, които Го любятъ. За онѣзи, които не Го любятъ, Той има друго лице. Когато обичашъ нѣкого, и когато той те обича, работата върви добръ. Дѣто не сжществува любовь, работата не върви добръ. Любовьта е ключъ на съзнателнитѣ движения. Любовьта е сила, която събужда човѣшкото съзнание. Когато не обичашъ нѣкого, ти казвашъ: петъ пари не давамъ за този човѣкъ. Щомъ го обикнешъ, ти вече се събуждашъ и си готовъ да направишъ нѣкаква услуга или жертва за него. Щомъ не обичашъ нѣкого, веднага отношенията помежду ви се измѣнятъ. Слѣдователно, Любовьта е законъ, който опрѣдѣля отношенията между хората. Любовьта не е само приятно чувство, нито приятно разположение, но тя прѣдставлява правилни отношения на сжщества съ висша интелигентность. Съ нея ние трѣбва да разрѣшимъ най-труднитѣ задачи въ живота. Ти искашъ да бждешъ щастливъ и казвашъ: да се оженя ли, или да не се женя. Ако се оженя, ще имамъ ли къща, ще имамъ ли дѣца, ще бждатъ ли живички, ще бждатъ ли умнички, ще имамъ ли свекърва или тъща

и т. н.? Казвамъ: ако ти си разуменъ човѣкъ, ако имашъ отличенъ умъ и добръ развито сърце, и ако твоитѣ природни способности сж разработени, тогава всичко, каквото започнешъ, ще успѣешъ. Ако имашъ разумно сърце, съ хармонично развити чувства, ти ще прѣдизвикашъ въ себе си и хармонични мисли. Сърцето обикновено управлява задната частъ на мозъка, задната частъ на главата, а умътъ — прѣдната частъ на мозъка, челото отпрѣдъ. Слѣдователно, ако твоего сърце е добро, то ще прѣдизвика добри, хубави мисли у хората; ако пъкъ сърцето ти е лошо, то ще прѣдизвика лоши мисли у хората, вслѣдствие на което ти самъ ще създадешъ нещастieto си. Понеже сърцето управлява задната частъ на главата, то държи кормилото; умътъ пъкъ е капитанътъ, който дава разпорежданията си, опрѣдѣля насоката на движенията. Значи, сърцето изпълнява заповѣдитѣ на капитана, и, като кормило, обръща парахода на една, или на друга страна. Съ ума си ние даваме директива на движенията, къмъ които се стремимъ. Само капитанътъ знае, къмъ кое пристанище трѣбва да върви, а сърцето, т. е. кормилото само измѣня задната частъ на парахода.

Нѣкой пита: защо сърцето ми трѣбва да бжде развито? — Здраво кормило е нужно на парахода. — Защо умътъ ми трѣбва да бжде развитъ? — Защото капитанътъ трѣбва да бжде на своето мѣсто, на своя корабъ. Ако капитанътъ не е на своето мѣсто, и ако кормилото не е на своето мѣсто, тогава

дѣ ще отиде корабътъ? Той ще отиде, дѣто не трѣбва. Въ такъвъ случай тѣлото е корабътъ, а умътъ и сърцето сж капитанътъ и кормилото на този корабъ, които ни движатъ къмъ пристанището на онзи свѣтъ, дѣто ни е опрѣдѣлено да стигнемъ. Сега ние отиваме къмъ пристанището на щастието. Ако ви запитатъ нѣкои, накждѣ отивате, вие ще имъ кажете, че отивате къмъ пристанището на щастието. Като стигнемъ тамъ, ще разтоваримъ часть отъ стоката си, ще натоваримъ нова стока и ще тръгнемъ къмъ пристанището на блаженитѣ. Казано е: „Блажени ницитѣ духомъ.“ Какво значи това? — Блажени онѣзи, които сж стигнали до пристанището на щастието. Ти не можешъ да бждешъ блаженъ, докато не си щастливъ. Въ всички постѣпки на природата има голѣма послѣдователность. Ти не можешъ да бждешъ добъръ, докато не си уменъ; ти не можешъ да бждешъ уменъ, докато не си добъръ.

„Всичко чрѣзь Него стана.“ Божественото у васъ едноврѣменно е и добро, и разумно. То е съвършено. Щомъ всичко стана чрѣзь Него, когато се обръщаме къмъ Божественото у насъ, ние трѣбва да имаме търпѣние да чакаме, докато получимъ Неговия отговоръ. Ние трѣбва да слушаме добръ, съ внимание, безъ да се запитваме, дали Господъ ще ни приеме, или не. У Бога има слѣдната отличителна чърта: Той никога не отказва на желанията на хората. Каквото му поискате, Той никога не отказва. Богъ може само да забави реализирането на вашитѣ желаня, но ни-

кога нѣма да ви откаже. Каквото поискате, Той ще ви го даде, обаче, вие ще носите послѣдствията на вашитѣ желанія. Ако тѣ сж на мѣсто, добрѣ ще бжде и за васъ; ако не сж на мѣсто, толкова по-злѣ за васъ. Щомъ пожелаешъ нѣщо, Богъ само те запитва: това, което искашъ, обмисли ли го добрѣ? Може нѣкому да дойде на умъ да направи нѣщо зло. Богъ го пита: ти обмисли ли добрѣ това, което искашъ да направишъ? Изобщо, вие трѣбва да бждете внимателни къмъ това, което искате. Защо? — Защото, каквото помислите, каквото желаете, ще ви се даде. Ако днесъ пожелаешъ нѣщо, то може да ви се даде слѣдъ 20 години. Затова човѣкъ трѣбва да бжде внимателенъ въ своитѣ желанія. Запримѣръ, нѣкоя млада мома желае да срещне единъ младъ, хубавъ момъкъ, въ когото да се влюби. Обаче, Богъ сега, именно, не ѝ праща такъвъ момъкъ. Тогава тя се оженва за другъ, когото не обича, нито харесва и е недоволна отъ своя животъ. Когато стане 40 годишна жена, тя срѣща 25 годишенъ младъ, хубавъ момъкъ, въ когото се влюбва и се чуди, какво да прави. По този начинъ идатъ изкушенията въ живота. Или пъкъ нѣкой момъкъ мечтае за красива, хубава мома, а Богъ му изпраща една грозотия. Обаче, нѣма да мине дълго врѣме, и той ще срещне нѣкоя красива жена. Не е лошо човѣкъ да се стреми къмъ красотата. Тя е толкова потрѣбна за живота, колкото сж потрѣбни хлѣбътъ, чувствата и мислитѣ за човѣка.

Сега, като се говори за Любовта, много от съвременнитѣ хора иматъ извратени понятия за нея, считатъ я нѣщо подобно на чувството, което човѣкъ изпитва, когато пие. Това не е любовъ, това е чистене. Всичко онова, което Любовта дава и всичко онова, което Любовта взима, е свещено. Всички прояви на Любовта сж свещени. Ако въ ума на човѣка влиза образъ, който не е свещенъ, той вече не спада къмъ свещенитѣ образи на Любовта. И ако такъвъ човѣкъ ви обича, вие никога не можете да бждете доволни отъ него. Той казва: азъ обичамъ еди-кого си; но вие не сте доволни отъ него. Тогава едно отъ двѣтѣ е вѣрно: или ти не го разбирашъ, или той не те разбира. Въ душата на онзи, който истински обича, има благородство: той не допуска въ ума си абсолютно никакви задни мисли. Той е честенъ, прямолинеенъ, и всичко, каквото върши, е за негово добро и за доброто на този, когото обича. Ако дойде у дома ви, той ще ви донесе щастие; ако дойде на нивата ви, всичко ще тръгне по медъ и масло. Намѣрите ли се въ трудно положение, пакъ той ще ви даде нѣкакъвъ съвѣтъ, ще ви дойде на помощъ. Дойдете ли до закона на Любовта, чрѣзъ Него, именно, свѣтътъ ще се поправи.

„Всичко чрѣзъ Него стана.“ Ако любовта ти не може да събуди твоя умъ, това не е любовъ; ако твоята любовъ не може да те направи герой, това не е любовъ. Любовта прави хората смѣли, разумни. Чрѣзъ нея всичко се постига. Писанието казва: „Всич-

ко чръзъ Него стана, нищо безъ Него не стана.“ Кое е това Него? — Божественото въ човѣка. Щомъ е така, не търсете помощъ отвънъ. Първо търсете Божественото, а външната помощъ ще дойде сама по себе си. Казвате: ние не сме Го намѣрили още. Не, всички сте Го намѣрили, и сега трѣбва да минете въ втората фаза. Щомъ сте намѣрили Божественото, пазете отношенията си къмъ Него. Прѣдставете си, че нѣкой отъ васъ е цигуларь, иска да си купи хубава цигулка. Той има приготвени пари за нея, но цигулка търси. Тръгва по дюкянитѣ: отива въ единъ, въ втори, въ трети дюкянъ, докато най-послѣ намира цигулка, каквато търси. Щомъ намѣри цигулката, той трѣбва да се научи да я пази. Сжщото може да се каже и за васъ: намѣрите ли Божественото, трѣбва да се научите да го пазите. Изгубите ли Божественото, всѣки день ще губите най-красивитѣ нѣща, които имате. Вие губите най-хубавитѣ и свѣтли мисли, както и най-хубавитѣ си чувства, за нищо и никакво. Нѣкога имате велики мисли, можете да станете гениални хора, но срещне ви нѣкой, посочи ви една малка погрѣшка, и вие веднага се спирате въ пжтя си. По този начинъ изгубвате случай да влѣзете въ Царството Божие, да постигнете своитѣ идеали.

И тъй, запишете въ ума си мисълта: „Всичко чръзъ Него стана.“ Намѣрите ли се въ нѣкакво затруднение, обърнете ума, сърцето си къмъ Бога, да събудите всичко красиво у васъ и кажете: „Всичко чръзъ Него

стана.“ Така ще се събуди вѣрата, а вѣрата ще събуди у васъ Любовь къмъ Бога. Обичате ли Бога, Той ще започне да мисли за васъ, и по единъ или другъ начинъ ще изправи живота ви. Не се ли изправи живота ви, погрѣшката е ваша. Това показва, че любовта ви е малка.

Мнозина казватъ: Учителътъ може да направи всичко. Какво мога да направя, това само азъ зная. Вие не знаете, какво азъ мога, и какво не мога. Въпросътъ е, какво вие можете и знаете. Има нѣща, които азъ по никой начинъ не мога и не искамъ да направя. Запримѣрь, азъ пушки не искамъ да правя; кесиигѣ на хората не искамъ да взимамъ; главигѣ на хората не искамъ да чупя; да лъжа хората, не искамъ. Тѣй щото, колкото съмъ слабъ въ едно отношение и не подържамъ никакви желаня въ тази област, толкова съмъ силенъ въ друго отношение. Сжщото желая и на васъ: за нѣкои нѣща да бждете слаби, а за други — силни, да нѣма подобни на васъ. Често се забѣлѣзва обратното: вие сте силни въ това, което азъ не мога и не искамъ да правя, а сте слаби въ това, въ което азъ съмъ силенъ. Казвамъ: бждете слаби въ това, което и азъ не правя, и силни въ това, въ което и азъ съмъ силенъ. Този е правиятъ пѣтъ въ живота.

Сега, прѣведете мисълта ми. Да бждешъ силенъ въ злото, това е качество на дявола. Въ нѣкои отношения той е много силенъ. За това той заслужава похвала. Напримѣрь, никой не е въ състояние да уплаши дявола въ

тъмнината. Тамъ е неговото царство. Въ тъмнината той е смѣлъ, рѣшителенъ, всичко може да направи. Обаче, запалите ли една малка свѣщица, слѣда не остава отъ него. Молете се да не правите като дявола и да не изпадате въ неговитѣ ржцѣ. Попаднете ли въ ноктитѣ му, драснете една кибритена клечка и ще се освободите отъ него. Тази мисль прѣведена, означава: мжчнотиитѣ въ свѣта се прѣмахватъ само чрѣзь свѣтлината на човѣшката мисль. Мисльта е Божественото у насъ. Когато нашата мисль светне, когато почнемъ да мислимъ, ние знаемъ, че всичко чрѣзь Него стана. Щомъ умѣтъ ни работи, ние казваме: „Всичко чрѣзь Него стана.“ Щомъ сърцето ни дѣйствиува, ние казваме: „Всичко чрѣзь Него стана.“ Оттукъ виждаме, че Божественото заповѣдва и управлява свѣта. И когато ние мислимъ, Божественото работи у насъ; когато ние обичаме, сжщо Божественото работи у насъ. Каквото става, чрѣзь Него става. Това, което Богъ мисли, това, което Той съ ржцѣтѣ си върши, всичко е на своето мѣсто. Азь искамъ да схванете тази мисль и да я приложите въ живота си, да стане практична. Азь не искамъ да ви насилвамъ, не прѣменно да приемете всичко изведнѣжъ. Това, което е хубаво отъ стария животъ, дрѣжете го, оставете го въ кжщи, а всички стари, окжсани дрехи изхвърлете навънъ, изчистете кжщитѣ си отъ тѣхъ. Тѣ не сж потрѣбни. Направете вжтрѣшенъ прѣводъ на тѣзи думи, какво, именно, прѣдставляватъ старитѣ, окжсанитѣ дрипи.

Философията на живота седи въ слѣдното: въ каквито отношения или връзки ви е поставилъ Богъ съ хората, вие все ще придобиете нѣкаква полза отъ тѣзи хора. Всѣки човѣкъ, който ви е обърналъ внимание съ нѣщо, той ще внесе доброто въ вашия животъ; и когото вие обърнете внимание, по сжщия начинъ ще внесете нѣщо добро въ неговия животъ. Тѣй щото всички ваши срѣщи, всички познанства, връзки и отношения, които имате, било съ нѣкое растение, животно, човѣкъ, или съ ангелъ, всички тия сжщества все ще оставятъ у васъ извѣстни мисли или чувства, извѣстни блага отъ това, което Богъ имъ е далъ. Всичко това ще мине прѣзъ вашитѣ души. И тогава, ако искате да бъдете богати, мислете върху благоприятнитѣ условия, които Богъ ви е далъ. Радвайте се на тѣлата, които Богъ ви е далъ; радвайте се на сърцата, на умоветѣ си; радвайте се на своитѣ нови разбираня!

Нѣкой казва: азъ не съмъ като другитѣ хора. Защо искате да бъдете като другитѣ хора? Защо трѣбва да правите сравнение? Казватъ нѣкои: ние не даваме петъ пари за свѣта. Не, хората на новото учение не трѣбва да говорятъ така. Свѣтътъ е на мѣстото си, обаче новитѣ хора не трѣбва да се забавляватъ съ свѣта. Въ единъ стихъ Христосъ казва: „Азъ побѣдихъ свѣта.“ Значи, свѣтътъ е побѣденъ отъ Божественото. Щомъ е побѣденъ, той е вече въ властта на Христа. Има нѣщо, съ което вие трѣбва да се борите. Това, съ което трѣбва да поведете разумна борба, е

вашата плът. Както Христосъ побѣди свѣта, така и вие трѣбва да побѣдите вашата плът. Богъ казва: „Ако вие побѣдите вашата плът, азъ пъкъ ще смиря сатаната прѣдъ мене.“ Вие сега искате да побѣдите дявола, безъ да се замисляте върху това, че той е голѣмъ пехливанинъ. Всѣки, който се е опитвалъ да побѣди дявола, все е билъ тъпканъ. Да се борите съ дявола и да искате да го побѣдите, то е все едно, да играете ролята на нѣкой си Симеонъ, отъ еленскитѣ села, който се борилъ съ една буга, т. е. съ единъ бикъ и пожелалъ да го побѣди. Като срещналъ този бикъ, той го хваналъ за рогата и казалъ: въ името на Господа Исуса Христа! — и започналъ да се бори съ него. Бикътъ го повалилъ на земята и започналъ да го тъпче. Той викалъ, молилъ се за помощъ; дошли хора, които едва го спасили. „Чудно нѣщо!“ — казалъ Симеонъ: „нито Исусъ Христосъ, нито азъ можахме да побѣдимъ този бикъ.“ Каква нужда имаше да ходи и да хваща бика за рогата? Бикътъ не се побѣждава лесно. Борбата е у самитѣ насъ. Ние трѣбва да се изучаваме, а не да се терзаемъ, че това нѣмаме, онова нѣмаме. Всѣки отъ васъ е способенъ за нѣщо, но той трѣбва да започне отъ това, за което е способенъ. Нѣкой отъ васъ може да не е роденъ за музикантъ, но може да пѣе, да разбира музиката. Другъ нѣкой не може да бжде художникъ, напри- мѣръ, но може да разбира художеството. Коя жена не знае да боядисва? Ако не може да бжде художникъ, тя може да измаже кжщата

си. И това е изкуство. Ще боядиса кжщата си отвънъ и отвжтрѣ съ нѣколко различни бои.

Основната мисълъ отъ цѣлата бесѣда е слѣдната: „Всичко чрѣзъ Него стана“. Ако ви се прѣподава тази обективна наука, вие ще се уморите. Дойде ли човѣкъ до положението да се проучва, да се анализира, той пада духомъ. Мнозина иматъ неправилни възгледи за живота, но като се поставятъ на научна база, тѣ виждатъ, че работитѣ имъ не сж така съвършени, както сж си мислили. Това не трѣбва да ви обезсърдчава. Прѣдъ васъ седи велика задача: да работите за създаването на новия човѣкъ. У човѣка има нови способности, нови мисли, нови чувства, нови методи, нови условия, при които той трѣбва да развива гениалността у себе си. Вие прѣминахте фазата на обикновенитѣ хора; сега сте въ фазата на талантливитѣ, но цѣльта въ живота ви е да влѣзете въ фазата на гениалнитѣ. Гениалността се придобива по строго наученъ начинъ. Въ сегашния животъ на хората не се изисква само набожностъ. Когато човѣкъ се моли, той трѣбва да знае, защо се моли; когато прави добро, той трѣбва да знае, защо прави добро. Всѣко нѣщо, което човѣкъ върши, трѣбва да бжде строго опрѣдѣлено.

Казвамъ: всѣки трѣбва да се стреми да стане гениаленъ. Гениалниятъ човѣкъ има една хубава чърта въ своя характеръ: той никога не дава обявления. Той работи за себе си. Дали ще го знаятъ, или не, той не се

интересува затова. Талантливият човѣкъ е като американцитѣ: каквото открие, съобщава го по всички вѣстници. Той съобщава не само своитѣ изобрѣтения, но и тѣзи на гениалнитѣ хора. Който иска да стане виденъ човѣкъ въ свѣта, той трѣбва да знае, че това не е качество на гениалния човѣкъ. Гениятъ е доволенъ отъ себе си. Той иска, каквото изнамѣри и създаде, да го прѣдаде и на другитѣ хора даромъ.

„Всичко чрѣзъ Него стана“. Нѣкои отъ васъ разбиратъ този въпросъ добрѣ, а други могатъ и да го приложатъ, но въ приложението ще срещнатъ голѣми мжчноти. Трудно е да се дойде изведнѣжъ до този възвишенъ животъ, но въ труднитѣ работи има вжтрѣшна красота. Най-лесниятъ начинъ за постигане на този животъ е, когато човѣкъ се ръководи отъ мисълта „Всичко чрѣзъ Него стана“. Иначе, ако човѣкъ мисли, че самъ трѣбва да уреди живота си и нѣма кой да му помогне, той ще се намѣри въ тежко положение. Да мислимъ, че ние сами трѣбва да създадемъ и уредимъ живота си, то е все едно да мислимъ, че можемъ сами да съградимъ къщата си: да забъркаме калъта, да опечемъ тухлитѣ, да прѣнесемъ камъни и дърва за строене и т. н. Ако вървимъ по този начинъ, ние ще се натъкнемъ на нескончаема работа. Никой човѣкъ до сега не си е съградилъ самъ къщата. Все трѣбва поне два-три души да му помогнатъ. Дѣто работятъ много хора, въпроситѣ лесно се разрѣшаватъ. Дѣто е множеството, тамъ е Богъ.

Единството е въ множеството. Вие трѣбва да изучавате закона на единството. Дойдемъ ли до този законъ, ние ще имаме на страната си всички добри хора, както и сжществата отъ Божествения свѣтъ.

„Всичко чрѣзь Него стана“. Прѣдставете си, че нѣкой отъ васъ заболѣе. Какво трѣбва да направи? Ще каже на болестъта: „Всичко чрѣзь Него стана“. Ако тя не си отиде, той ще ѝ каже сжщото втори, трети, пети, десети пжтъ, докато най-послѣ болестъта си отиде. Едноврѣменно съ това ще запитате болестъта: Ти съ Него ли работишъ, или безъ Него? Ако работишъ съ Него, добрѣ дошла; ако работишъ безъ Него, излѣзь навънъ, на законно основание. Щомъ болестъта работи безъ Бога, вие ще я принудите да излѣзе навънъ.

Искате ли да създадете добри отношения помежду си, откривайте единъ другъ въ характера си по една добра чърта, която никога да не се мѣни. И при това, тази чърта да е такава, че и самъ човѣкъ да не си я познава. Днесъ хората търсятъ само отрицателнитѣ си чърти. Това човѣкъ самъ знае за себе си. Изкуството е да намѣрите въ човѣка една добра чърта, на която винаги да разчитате. Че днесъ не се е проявявалъ добрѣ, това нищо не значи. Това е прѣходното у човѣка; това сж проявитѣ на неговото тѣло. Тѣлото му е коньтъ, а конникътъ е Божественото у човѣка.

И тѣй, това, което чухте днесъ, приложете го прѣзь годината. За останалото не се грижете. То ще дойдѣ само по себе си. За

него сж прѣдвидени множество работници. Христосъ казва: „Не сте вие, които говорите. Каквото трѣбва да говорите, ще ви се даде“. Задръжете сега мисълта: „Всичко чрѣзъ Него стана. Нищо безъ Него не стана“.

*

III. Бесѣда отъ Учителя, държана на 14 юли, 1930 г. Изгрѣвъ.

